

اداره خانی :
خطه بخشه بازاری ساجبیلر خاندنه ۱۶

آبولا

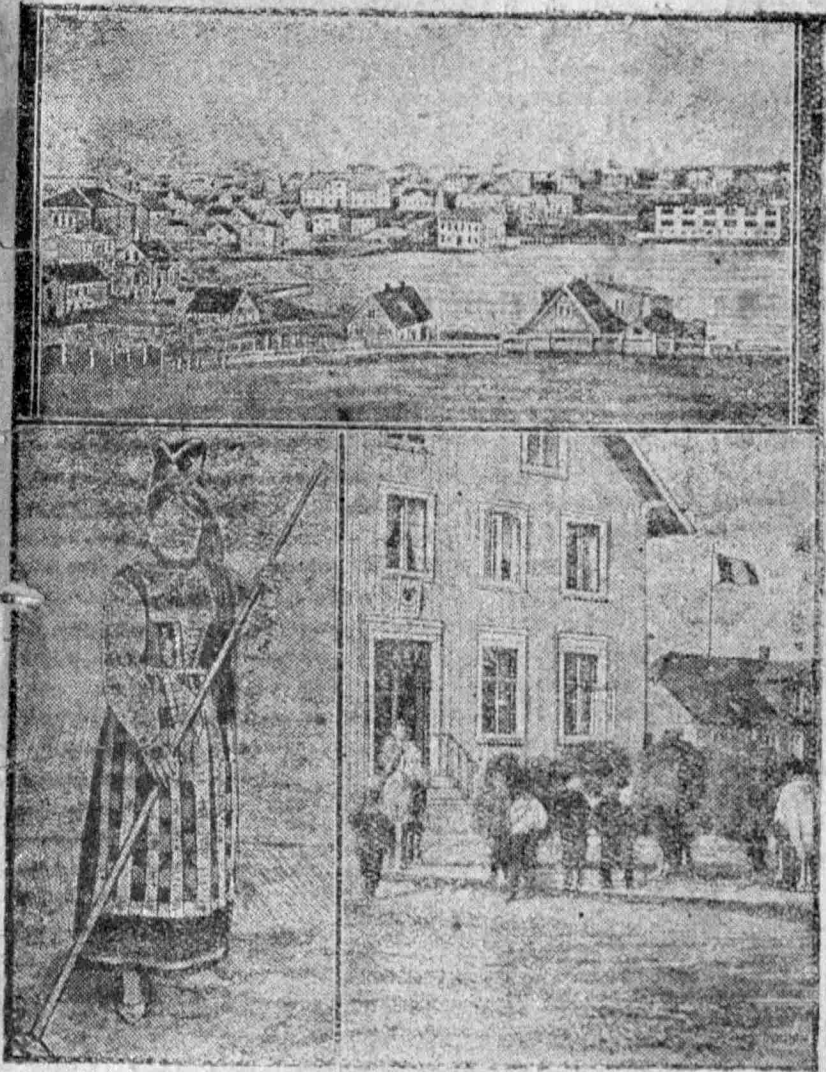
صاحب امتیاز و مدیر مسئول :
آرستووولوس د. خریسلبیس

Αβ' Ολα

Γραφεται γρος. 2.

Το σύμβολόν μας : ΔΙ' ΟΛΙΓΩΝ ΠΟΛΛΑ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ, ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΔΙΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ

Αί μεταξὺν Δανίας καὶ
Ἰσλανδίας διαπραγμα-
τεύσεις.

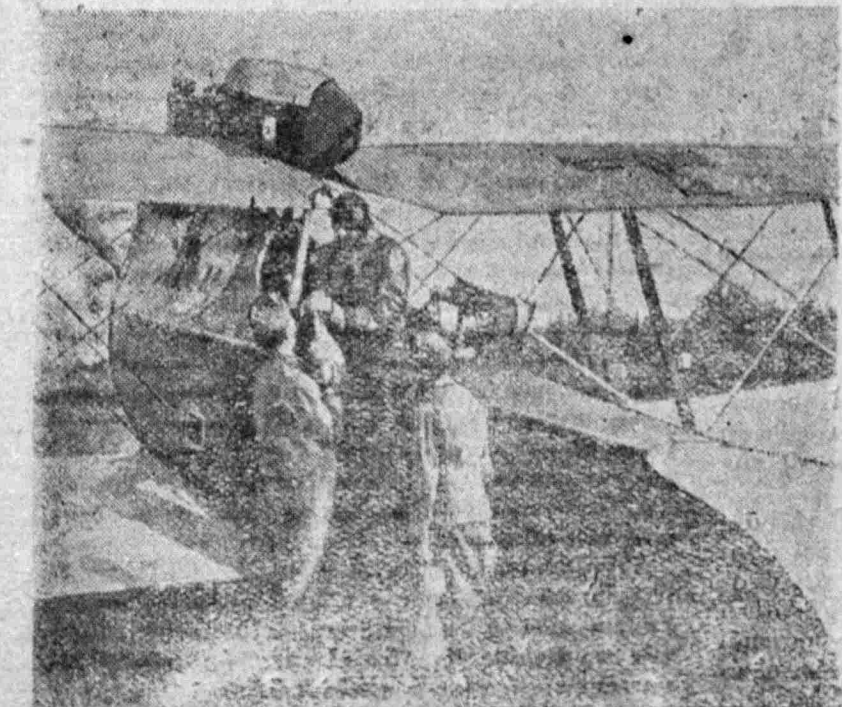
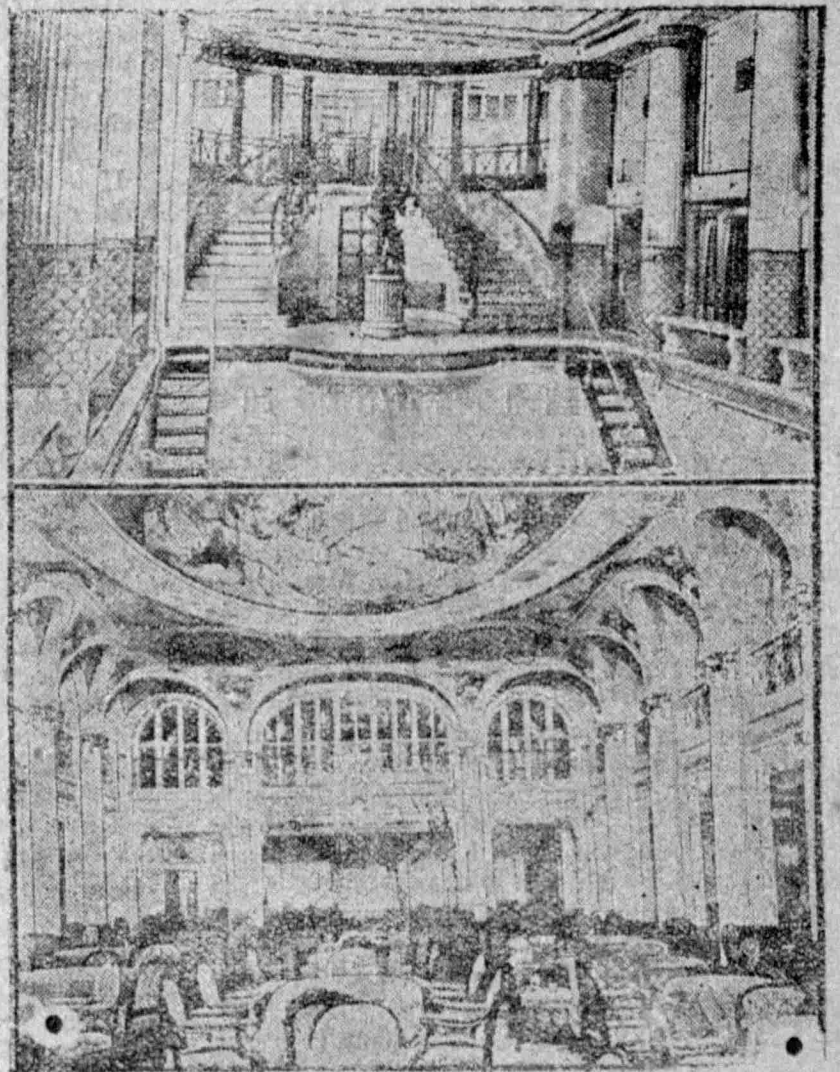
Γενικὴ ἀποφίσι τῆς πρω-
τενούσης τῆς Ἰσλανδίας
Reykjavik.

Ἰσλανδὴ μετὰ τὴν ἐθνικὴν
τῆς στολὴν.

Τὸ ἐν τῇ πρωτενούσῃ
Γερμανικὸν προξενεῖον.

Ἡ πολυτέλεια τοῦ βυθι-
σθέντιος ἀμερικανικοῦ
μεταγωγικοῦ «Πατρὸς».

Ἡ αἴθουσα τοῦ Ἰουλιου.
Τὸ ἐστιατόριον.

Φόρτωσις βομβῶν ἐπὶ γερμανικοῦ ἀεροπλάνου
πρὸ τῆς πτήσεώς του.

Ἡ ἐπισιτισμὸς ἐν Ἑλβετία: Πολῖται ἐν Λαζάνῃ, ἀναμένοντες
τὴν διανομὴν τῶν δεκτικῶν τοῦ ἄρτου.

'Ασ' Όλα

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ
ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΤΕΤΑΡΤΗΝ ΚΑΙ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

Μετ' Ιδιαιτέρων τεύχους ΠΑΙΔΙΚΟΥ,
εκδιδομένου εβδομαδιαίως.

ΕΤΟΣ ΙΔΡΥΣΕΩΣ; 1910

ΤΙΜΗΜΑ ΕΓΓΡΑΦΗΣ 40 ΤΕΥΧΩΝ

Διά τήν Τουρκίαν (μετά τών ταχ. τελών) Γρ. 60
, τὸ ἔξωτερικόν » » » » Φρ. 20

Δι' ἔγγραφοὶ πληροφρονεῖται.

ΤΟ ΦΥΛΛΟΝ Ε ΓΡΟΣΙΑ

ΜΙΕΘΥΝΤΗΣ

ΚΑΒΑΛΙΕΡΟΣ ΜΑΡΚΟΥΙΖΟΣ

ΠΡΟΝΟΜΙΟΥΧΟΣ ΚΑΙ ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ

ΑΡΙΣΤΟΒΟΥΛΟΣ Δ. ΧΡΗΣΤΙΔΗΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ

ΓΑΛΑΤΑ, ΠΕΡΣΕΜΠΕ-ΠΑΖΑΡ, ΣΑΛΤΣΗ ΧΑΝ, ΑΡΙΘΜ. 16.

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ ΚΑΙ ΣΚΕΨΕΙΣ

Η ΤΕΧΝΗ ΤΗΣ ΣΥΖΥΓΙΚΗΣ ΖΩΗΣ

Τὰ διαζύγια ἀφθονοῦσι καὶ παρουσιάζουσι τὸν γάμον ὡς τὴν ἀσθενεστέρην καὶ ἀσταθεστέρην τῶν ἐνώσεων. Ἐἶναι τοῦτο μία θλιβερὰ ἐξέλιξις.

Ἐξ ἄλλου, αἱ οἰκογένειαι, εἰς τὰς ὁποίας ἡ ἠθικὴ παράλυσις ἐπικρατεῖ, δὲν εἶναι ὀλίγαι. Καὶ ἂν μὲν εἰς τὴν ἠθικὴν αὐτὴν παράλυσιν ἔν ἐκ τῶν δύο προσώπων θελήσῃ ν' ἀντιδράσῃ, τότε ἡ συμβίωσις καθίσταται μαρτυρικὴ ἂν δὲ πάλιν ἡ ἀνοχὴ καὶ ἡ ἀδιαφορία τῆς συζύγου εἰς τὴν ἐκλύσιν τοῦ συζύγου καὶ τὴν ἀνάπαλιν βασιλεύῃ, τότε δὲν εὐρίσκειται τις πλεον' ἐκ γάμων. πρὸ ἐνώσεων, πρὸ οἰκογενειῶν, ἀλλὰ πρὸ μιᾶς διαρκοῦς ἠθοποιίας, εἰς τὴν ὁποίαν τὰ πρόσωπα διαρκῶς ὑποκρίνονται πρὸ τοῦ κοινοῦ καὶ πρὸ ἀλλήλων.

Βαθαῶς, ἡ τοιαύτη τῶν γάμων ἐξέλιξις εἶναι πολὺ περισσότερον ἀξιοθρήνητος πάσης ἄλλης, διότι φέρει μὲν τὸ ὄνομα τοῦ γάμου καὶ τῆς ἐνώσεως, ἀλλὰ καλύπτει δι' αὐτοῦ κάθε ἠθικὴν πάρωσιν καὶ ἐξαχρείωσιν, πρᾶγμα ὅπως διόλου ἀντίθετον ἐκείνου, τὸ ὁποῖον ὁ γάμος σκοπεῖ.

Ἄλλὰ διατί οἱ γάμοι νὰ καταλήγουν, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ, εἰς διαζύγια ἢ εἰς διαρκεῖς φλεγούσας καμίνους ἐρίδων ἢ εἰς ρῆξιν τῶν αἰσθηματικῶν δεσμῶν; διατί ὁ γάμος, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ, νὰ σημαίη ἀρνησιν τῆς ἀγάπης, τῆς ὁμοιότητος, τῆς τρυφερότητος; διατί νὰ συνεχίζονται καὶ νὰ διατηροῦνται μόνον κατ' ἀνοχὴν καὶ πρὸς ἀποφυγὴν σκανδάλων;

Ἐχρυσόκοπησε, λοιπόν, ὁ θεσμὸς τοῦ γάμου; εἶναι τάχα ἀληθές, ὅτι ὁ γάμος εἶναι τάφος τοῦ ἔρωτος;

Θὰ ἐπίστευέ τις εἰς τὴν γενικότητα τοῦ θλιβεροῦ αὐτοῦ συμπεράσματος, ἂν ὄντως ἐβλεπε πάντα γάμον καταλήγοντα εἰς ἕν ἀπὸ τὰ οἰκτροῦτα τέλη, θὰ παρεδέχετο, ὅτι ὁ ἄνθρωπος εἶναι ἀνυπότακτος εἰς τὸν δεσμὸν αὐτόν, refractaire πείσμων ἀπέναντι τοῦ γάμου ἢ ὅτι τόσον ὁ ἄνδρας, ὅσον καὶ ἡ γυναῖκα ἔχασαν πλέον κάθε τρυφερότητα, κάθε γλυκύτητα, κάθε χάριν, πᾶν θέλγητρον, διὰ ν' ἀλληλοαρέσωσιν.

Αὐτὸ ὅμως εἶναι μία παρακινδυνευμένη σκέψις, εἶναι κάτι, ποῦ στηρίζεται ἐπὶ βάσεως σφαλμασ.

Ὅχι, οὐτε ὁ γάμος ἐχρυσόκοπησεν, οὐτε τὰ ἄτομα ἔχασαν τὸ ἀλληλοθέλητρον τῶν. Ὑπάρχουν

ἀκόμη σίτια πατριαρχικά, εἰς τὰ ὁποῖα ὁ γάμος παρουσιάζει ὅλην τὴν γοητευτικὴν του εἰκόνα καὶ βλέπει πάντες καθ' ἐνάστην νέους, ἀληθινὰ ἐπηρεαζομένους μὲ τὰς χάριτας τῶν μνηστῶν τῶν καὶ μὲ τῶν ἀγαπημένων τῶν ὑπάρξεων.

Ἡ παρατήρησις, λοιπόν, αὕτη στρέφει ἄλλοθὺ τὴν ἐρώτησιν:

— Διατί τάχα νὰ εὐρίσκονται καὶ σήμερον ἐτι σίτια καθαρῶς καὶ ἀνυποκρίτως ἄρμονικὰ καὶ νὰ ἀριθμοῦνται κατὰ ἑκατομύρια αἱ γοητευτικαὶ νέαι καὶ οἱ ἐπιχάριτες νέοι, ἐφ' ὅσον οὕτοι διατρέχουν τὴν περίοδον τῶν μνηστῆρων καὶ τῶν ἐρωμένων;

Ἡ ἀπάντησις εἰς τὴν ἀπορίαν αὕτην ἐνυπάρχει μέσα εἰς αὐτὴν ταύτην τὴν ἐρώτησιν.

Ἄφοῦ ὁ νέος καὶ ἡ νέα εἶναι γοητευτικοί, αὐτὸ μαρτυρεῖ ὁ μνηστῆρ ἢ ἡ μνηστῆ πῶς εἴμπορεῖ νὰ φαντασθῇ πάντες, ὅτι ὡς διὰ μιᾶς μακροβούλου μαγείας χάνει τὰ προσόντα ταῦτα εὐθὺς ὡς περιβληθῆ τοῦς λεμονοανθοῦς τοῦ ὕμεναίου;

Παρήλθεν ἡ ἐποχὴ, καθ' ἣν ἡ ἀνθρωπότης ἐπίστευεν εἰς τὰς μαγικὰς μεταβολὰς τὰς ἀποτόμους ἢ μάγισσα Κίρκη δὲν θὰ μετέβαλλε τοὺς ἀνθρώπους εἰς χοίρους, ἂν δὲν εἶχον μέσα εἰς τὴν ψυχὴν τῶν ἐνστικτα ζωῶδη, οὐτε τοὺς χοίρους εἰς ἀνθρώπους, ἂν δὲν εἶχον ἐντὸς τῶν ἐνστικτα ἀνθρώπινα.

Ποῖα μάγισσα, λοιπόν, εἶναι δυνατόν νὰ μεταλλάξῃ εἰς χοδαίους, εἰς ἀποτόμους, εἰς ἀγροίκους, εἰς ἀσταθεῖς, ἐκείνους, ποῦ ἔως χθὲς, ἐφ' ὅσον ἦσαν φίλοι, φίλαι, ἐρωμένοι, μνηστῆ καὶ μνηστῆρες, ἦσαν ἀγαροί, ἀγαροί, εὐσταθεῖς τὸν χαρακτήρα;

Πολλοὶ πιστεύουν εἰς τὴν διαρκὴ καὶ ἐπιτυχὴ ὑποκρισίαν, εἰς μίαν τεχνήσσαν ἀπάτην, εἰς ἠθοποιαν συνεχῆ. Καὶ ὅμως δὲν εἴμπορεῖ πάντες νὰ ἐπιδείξῃ ἔστω καὶ ἠθοποιητικῶς, δραματικότητά, τὴν ὁποίαν δὲν ἔχει, πνεῦμα, τὸ ὁποῖον οὐδέποτε διαθέτει.

Ἡ ἠθοποιία δὲν δημιουργεῖ ἐκ τοῦ μὴ ὄντος ἀρετὰς καὶ προσόντα, ἀλλὰ ἐπάρχοντα προσόντα τὰ ἀναδεικνύει μὲ περισσώτερον τόνον.

Λοιπόν, καὶ οἱ μνηστῆρες, καὶ ἂν ἀκόμη εἶναι ἠθοποιοὶ ἀπέναντι τῶν ἐκλεκτῶν τῶν, δὲν παρουσιάζουν εἰς αὐτοὺς κατὰ τὸ ἀνύπαρκτον εἰς τὴν ψυχὴν τῶν, ἀλλὰ παρουσιάζουν μὲ περισσώτερον τόνον πᾶν ὅτι εἶχον εἰγενές: ἔμαθον νὰ κἄμνουν αὐτὸ καθ' ὅλην τὴν πρώτην περίοδον τῆς γνωριμίας καὶ τῆς φιλίας τῶν, κατὰ τὴν περίοδον τῆς μνηστείας.

Πλὴν, διατί μόνον τότε; Τότε, καὶ μόνον τότε, διότι, μόνον διὰ τὴν περίοδον αὕτην ἐπροπονήθησαν. Τότε, καὶ μόνον τότε, διότι, ἐφ' ὅσον ἐνόησαν τὸν ἑαυτὸν τους, δὲν ἤκουσαν τίποτε ἄλλο ἀπὸ τὴν συμβουλήν νὰ ἀρέσωσιν εἰς τὸν μνηστῆρα καὶ τὴν μνηστῆν, διὰ νὰ ἐπιτύχουν τὴν κατάκτησιν τῆς καρδίας του.

Πέραν τούτου οὐδέν. Ὅλοι αἱ γνώσεις σταμνοῦν. ὅλοι αἱ προπονήσεις κλείουν.

Ἡ μητέρα ἐδίδαξεν εἰς τὴν κόρην: Νὰ εἶναι κομψή, διὰ νὰ ἐκλύσῃ τὰ βλέμματα πάντων.

Νὰ εἶναι εὐγενής, διὰ νὰ δώσῃ εἰς κἄποιον τὴν ἐντύπωσιν τῆς τρυφερότητος.

Νὰ εἶναι γοητευτικὴ, διὰ νὰ ἐπικρατήσῃ μεταξὺ τῶν ἀντιζήλων τῆς καὶ ἀντιζηλοῦ τῆς εἶναι ὅλοι βαθαῖος αἱ νεάνιδες.

Ἐπίσης καὶ ὁ ἄνδρας ἐδιδάχθη ἀπὸ τὸ συμφέρον ἢ ἀπὸ τὸν ἐγωϊσμόν του νὰ ὑπερέχῃ, νὰ φαίνεται εὐγενής, νὰ ἐπιδεικνύῃ κάθε ἀρετὴν καὶ προσόν, τὸ ὁποῖον διαθέτει, καὶ τοῦτο, διὰ νὰ κατορθώσῃ νὰ κερδήσῃ τὴν συμπάθειαν ἐκείνης, εἰς τὴν ὁποίαν θὰ ὀρίσῃ τὰ βλέμματα.

Καὶ ὁ μὲν καὶ ἡ δὲ ἐπιτυχάνουν κατὰ τὸ μέλλον ἢ ἤτιον καλῶς. Αἱ πραγματικαὶ δοκιμαὶ ἀποδεικνύουν, ὅτι τὸ μᾶθημα ἐπέτυχεν καὶ ὅτι ἀποδίδει τοὺς ἀναμενομένους καρπούς. Καὶ δι' αὐτὸ βλέπομεν, ὅτι ὅλοι αἱ νεάνιδες εἶναι χαριτωμένα εἰς τὰ μάτια τῶν νέων, καὶ ὅλοι οἱ νέοι ἀξιώραστοι εἰς τὰ μάτια τῶν νεανίδων. Ἡ ἐπιτυχία ἐπιστρέφει τὰς προσπαθείας τῶν.

Ἄλλὰ πῶς συμβαίνει ὅλοι αὗτοι αἱ χαριτωμένα καὶ οἱ ἀξιώραστοι, δὲν θὰ γίνοντο συζυγικὰ ζεύγη νὰ ἀποτελοῦν τὰ μέλλον κακότερονα καὶ μακροζήλια συνοικίαι; πῶς συμβαίνει ἀπὸ στόματα, τὰ ὁποῖα ἐγνωρίζον μόνον θωπείας νὰ ψαλλίζουσι, νὰ ἀκούωνται κάθε ἄλλο, παρὰ τρυφερότητες τοῦ ἔρωτος;

Ἐκπληττεται ἡ ἀνθρωπίνη διάνοια διὰ τὸ φαινόμενον αὐτὸ καὶ ἐν τούτοις, δὲν ἔχει δίαιον.

Ὁ μαθητὴς ἀστικῆς σχολῆς δὲν εἶναι δυνατόν νὰ παρουσιασθῇ ὡς στιβαρὸς συγγραφεὺς τὸ πολὺ-πολὺ μόνον καλὰς παιδικὰς ἐπιθέσεις εἴμπορεῖ νὰ κόμῃ. Ἐπίσης ὁ καλὸς ὑποδηματοποιὸς, διότι γνωρίζει νὰ παρουσιάσῃ τὸ πόδι κομψόν, δὲν ἔσται, ὅτι καὶ γνωρίζει νὰ τὸ θεραπεύῃ ἀπὸ τοὺς ρευματισμοὺς του ἢ ἀπὸ ἄλλην νόσον. Ἡ ἀσθρογραφία καὶ ἡ θεραπευτικὴ ἀνήκει εἰς τοὺς εἰδικῶς πρὸς τοῦτο προετοιμασθέντας, εἰς τοὺς εἰδικῶς μελετήσαντας.

Καὶ ἡ ἐπιτυχία εἰς τὸν συζυγικὸν βίον εἶναι μία τέχνη, μία τέχνη διάφορος ἀπὸ τὴν ἐπιτυχίαν κατὰ τὴν αἰσθηματικὴν ζωὴν τῶν πρώτων γνωριμῶν ἢ τῆς μνηστειτικῆς περιόδου. Ἐἶναι μία τέχνη, ἡ ὁποία εἴμπορεῖ νὰ ἐρχεται χροινικῶς, ὡς μία ἐξέλιξις τῆς προηγουμένης, ἀλλὰ εἶναι πάντῃ διάφορος.

Ἡ τέχνη αὕτη θέλει τὴν προετοιμασίαν της. Ἄλλὰ ἡ προετοιμασία αὕτη δίδεται εἰς τοὺς νέους καὶ τὰς νεάνιδας;

ΣΗΜΕΙΩΜΑΤΑ

ΜΕΓΑΛΗ ΤΟΥ ΓΕΝΟΥΣ ΣΧΟΛΗ

Οἱ ἀρχαῖοι ἀπόφοιτοι τοῦ προσβυγενικοῦ αὐτοῦ καθιδρυμένου ἐκλήθησαν, ὅπως ἀνακαλύψωσι σκέψεις πρὸς ἐπίσχυσιν αὐτοῦ καὶ δις ἤδη συνεκκεντοφόθησαν πολλοὶ ἐξ αὐτῶν εἰς τὴν αἰθουσαν τοῦ Ἑλληνικοῦ Φιλολογικοῦ Σχολίου.

Μέχρι τῆς στιγμῆς ταύτης δὲν μακροπόθη νὰ διατυπωθῶν ὠρισμένα γνῶμη. δι' αὐτὸ καὶ τὸ ζήτημα ἔμεινεν, ὅπως μελετηθῇ ἐπιμελῶς κατ' ἐνάστην καὶ, μετὰ τὴν ὁμοίαν ἐξέτασιν, οἰσθῆ εἰς τὸ μέσον πρὸς συζήτησιν ἢ καλλιτέρα γνῶμη.

Τὸ δει ἡ Μ. τοῦ Γένους Σχολῆ διόχουσι ἡμῶν χαλεπὰς, πάντες τὸ ἐγνωρίζουσι: ἐπίσης καὶ ὅλοι οἱ ἀρχαῖοι αὐτῆς ἀπόφοιτοι μετὰ θλίψεως ἀνεπὸλουν τὰς παιδικὰς ἡμέρας τῆς εὐτυχίας αὐτῆς, καθ' ἣν ὁ τηλαυγῆς οὐρανὸς πνευματικῶς φάρος ἐσκόρπισεν τὰς ἐκπολιτιστικὰς ἰδέας καὶ εἰς ὅλην τὴν ὁμογένειαν. Σήμερον ἡ μαχαβία, ἡ ὁποία ἐπεσκέπασεν τὰ διάφορα φιλανθρωπικὰ καὶ ἐκπαιδευτικὰ μαρτύρια, δὲν ἐφείσθη οὐδὲ τοῦ κερσομοχότου κερῶν τοῦ Κερσείου, παρίσταται δὲ ἀνάγκη, ὅπως ἐπιγόντες φρονίσῃ ἡ ὁμογένεια πρὸς θεραπείαν τῶν ποικίλων αὐτοῦ ἀνομιῶν.

Ἐν τούτοις, ἐκ τῆς ὁμογενείας ὅλης ἐκείνη, οἱ ὀφίλοι δικαιοῦνται νὰ ἔχουσιν εἰς τὴν καρδίαν τῶν πλειοτέρων σιγῆν διὰ τὸ ἴδιον τοῦτο, εἶναι βαθαῖος οἱ γαλοχηθέντες μὲ τὸ πνευματικὸν γάλα του, οἱ ἀρχαῖοι ἀπόφοιτοι τῆς σχολῆς ταύτης, οἱ ὁπαίλοντες τὴν σημασίαν τῶν κοινωνικῶν καὶ ἐπαγγελματικῶν θέσιν κατὰ μέγα μέρος εἰς τὴν μόρφωσιν, τὴν ὁποίαν παρ' αὐτῆς ἠνέλησαν.

Καὶ παρ' αὐτῶν ὅλων ἀναμένει ἡ σχολὴ τὴν ἀνακούφισιν της, τὴν ἐκδήλωσιν τῆς προαιτικῆς τῶν ἀδιαφιλονεικῶν αἰσθημάτων, τὰ ὁποῖα δι' αὐτὴν τρέφουσιν ἔμμεθα βέβαιοι, δι' ἡ σχολὴ αὕτη, ἡ προσβυγενής, δὲν θὰ μείνῃ μὲ τὴν θλίψιν τῆς ἐγκαταλείψασ. Θὰ εὐχῆ, δι' ἐξέθεσιν ἀγνωμόνα τέκνα, θὰ αἰσθανθῇ τὸ μνηστικὸν ὄλεος τῆς ἱκανοποιήσεως, τὸ ὁποῖον κάθε μνηστῆρα αἰσθάνεται εἰς τὴν θῆαν τοῦ παιδιοῦ της, τὸ ὁποῖον σκεῖται νὰ τὴν ἐσοστήσῃ κατὰ τὰς δυσχερεῖς ἡμέρας τοῦ βίου της.

Οἱ ἀρχαῖοι ἀπόφοιτοι τῆς Μ. τοῦ Γ. Σχολῆς, μεταξὺ τῶν ὁποίων τόσοι ἐπιστήμονες, τόσοι ἀπείλεκτοι πολῖται, θὰ δείξουν, ἔμμεθα βέβαιοι, διὰ τῆς προθυμίας τῶν, δι' εἶναι μνήμονες τῶν ἀεργιστῶν, τὰς ὁποίας ἡ σχολὴ αὕτη τὰς προσέφερον.

ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΜΑΣ

ΕΓΗΡΑΣΑ...

Είς τὸ μικρὸ σαλόνι, ἔκειτο τὸ βράδυ, μετὰ τὸ γεῦμα, ἀκάθηντος, ὁ Ἰάκωβος Σερνὸν ἀπάνιξε τὸ σιγαρέττον τοῦ σιωνηλῶς. Ἡ λάμπα τοῦ τραπέζιου ἐφώτιζε τὸ πρόσωπόν του καὶ τῆς συζύγου του. Ἐκείνος ἐσηκώθη, ἐπῆραν ἓνα βιβλίον, ἤρξατο νὰ τὸ φυλλομετρήσῃ, τὸ ἀπέρριψε κατόπιν μακρὰν καὶ ἐπανέπεσον εἰς τὴν πολυθρόναν του. — Τί ἔχεις; τὸν ἠρώτησεν ἡ γυναῖκα του. — Πλήττω. Τὸν ἐπληροίωσαν, ἔθεσε τὰ χέρια τῆς ἐπὶ τῶν ἄμων του καὶ μετ' ἐκπαρότητα τὸν λέγει: — Καὶ διατί πλήττεις; Ἐκείνος ἐψ.θύρισε βραδείως: — Ἐγὼ ἤμωσα!

Ἐπιηκολούθησε σιωπῇ. Ἐκείνος καὶ ἐκείνη ἤρ- κισαν νὰ σκέπτονται, νὰ εὐθυμοῦνται τὰ περα- σμένα των. Ὁ Ἰάκωβος νεὸς, ζωμελῆς, μετ' εὐσχη- ζωὴν μέσα του, τὴν ὁποίαν εἶχε ψάλλει εἰς τὰ ποιήματα καὶ τὰ μυθιστορήματα του. Ἐκείνη γὰρ τρυφερά, ἀνήσυχος, μετ' εὐσχηζωίαν τῆς νεό- τητος τῆς, εἶχε ποῦθῃσι τὰ γηρατεία καὶ διὰ τοῦς δυο, καὶ νομίζεν, ὅτι αὐτὰ θὰ τῆς ἐφεραν τὴν ἡμέραν ζωὴν καὶ τὴν γαλήνην. Καὶ ὅμως τῶρα ἔβλεπε τὸν ἄνδρα τῆς, ὅταν ἐφθασε τὰ ἐξήντα, νὰ εἶναι βαρῦς, σκυθρωπὸς, μελαγχολικὸς. Ὡ! τι φοβερὰ ἀπογοήτευσίς! Ἦρχετο μετ' εὐσχηζωίαν τῆς ἡσυχίας, ἀλλὰ κατέσχετο καὶ ἡ ἀπογοή- τευσίς, αἱ μελαγχολικαὶ ἡμέραι, αἱ σιωνηλαὶ νυ- κτεῖς, χωρὶς νὰ ἔχουν τὴν εὐαίθετον παιδικῶς ἀπαύριον. Παρατήρησε μετ' ὀλίγην τὸν ἀσηλισμένον σύζυ- γόν τῆς καὶ, τέλος, εἶπε: — Πᾶμε νὰ ἡσυχάσωμεν.

Ἡ ἀπαύριον ἦτο παρομοίαν πρὸς τὰς ἄλλας, καθὼς καὶ αἱ ἄλλαι αἱ ὑπολοιποὶ. Ὁ καιρὸς ἦτο, ἐν ταῦτοις, καλὸς ἢ σύζυγος ἐπρότεινε νὰ κάμουν ἓνα περπατήσιον, ἐκείνος ἠρήνηθη. Ὁ δρόμος δὲν τὸν εἴλετε πλέον, οὔτε ἡ ἐργασία, οὔτε τὰ βιβλία. Ἐπῆραν εἰς τὸ γραφεῖον του τὰ χαρτιά ἔμεναν ἄσπρα. Τὸ σαλόνι τῆς ὑποδοχῆς, τὸ τῶρα ἄλλοτε θυροβόας καὶ πολυσύχναστον, ἦτο τῶρα σιωνη- λον καὶ ἀγνώριστον· εἶχε λειψῆ πλέον, εἶχε χαθῆ ἡ ζωηρὰ παραλασὶς τῶν θαυμασίων, ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν, οἱ ὅποιοι εἰς καθὰ γέαν ἐκδοσίν, εἰς καθὰ νεὸν ἔργον, ἤρχοντο διὰ νὰ συγκαροῦν τὸν συγγραφέα. Τὰ γηρατεία ἔχον φθάσει καὶ ἔμενε μόνος μετ' τὴν γυναῖκα του, ἡ δὲ μονότονος ζωὴ των διηκεῖ ἐρδομαδῶς...

Ἀίφνης, ἓνα πρωτὶ, τὴν στιγμὴν, ποῦ ἡ σύζυγος ἐμῆκεν εἰς τὸ γραφεῖον του, τὸ εἶδε καθισμένον παρ' αὐτὸ μετ' εὐσχηζωίαν κεφαλῆς καὶ νὰ γράφῃ. Ὅταν ἤκουσε τὰ βήματά τῆς ἐκείνος, ἐσήκωσε τὸ κεφάλι. Ἐκείνη ἐζήτησε συγγνώμην καὶ ἠτοιμά- σθη ν' ἀποσυρῆ, ἀλλ' ὁ Ἰάκωβος τῆς εἶπε: — Μείνε, μείνε, λοιπὸν σήμερον ἔχω ἐμπνευ- σίν· εἶναι πολλὰς μὴνας τῶρα, ποῦ δὲν εἰργάσθη μετ' εὐσχηζωίαν. — Ὡ! ποσὸν κ' ἐγὼ εἶμαι σήμερον εὐχαριστη- μένη! πόσον χαίρω, ὅταν σὲ βλέπω νὰ ἐργάζε- σαι!... Τῶρα σὲ ἀφίω.

Ἐκείνος διαμαρτυρήθη: — Ἄλλ' ὄχι σοῦ εἶπα. Προτιμῶ νὰ μείνης, νὰ ἀμιλήσωμεν· αὐτὸ μετ' εὐσχηζωίαν. Εἰργάσθη σή- μερον ἀμειψία. Ἦρχοντο νὰ ὀμιλοῦν. Ὁ Ἰάκωβος ἦτο εὐθυ- μος, εἶχε διαθέσει, ὀμιλεῖ διὰ τὰ σχέδια του, δι' ἐν νεῦν θεατρικὸν ἔργον, τὸ ὁποῖον προητοιμάσε τὰς νύκτας τοῦ ἐπιτυχίας... — Ἄλλως τε, συνηθέρας, δὲν εἶμαι ἀκόμη καὶ τόσον γέρος! Ἐξήντα χρόνων! Εἶναι ἡ καλλιτέρα ἡλικία δι' ἓνα καλλιτέχνην. Γερῆ ὁ καλλιτέχνης, ὅταν δὲν ἔχη π. εὐν τίποτε νὰ εἰπῇ. Ἄλλ' εἰς ἐμὲ δὲν οὐτέβη το ἴδιον· εἶχα μόνον μερικὰς σιωνηλῶς ἀνηλικίας. Ἐπίστευσε καὶ σὺ, δι' εἶχα ἐξαντληθῆ; Ἐκείνη διαμαρτυρήθη: — Ὁχι, ἀγαπητέ, ἤμουν πάντοτε βεβαία διὰ τὴν ἀξίαν σου.

Ἡ σύζυγος τοῦ Ἰακώβου, ἐνθ' ἦκουε ἐν ἄνδρα τῆς, ἔβλεπε κατέσχετο, ὅτι μηχανικῶς μετ' εὐσχηζωίαν τοῦ ἔθωπεσον ἓνα ρόζ φάκελλον μετ' εὐσχηζωίαν γράψιμο.

Ἐκείνος διεκρίνα τὸ βλέμμα τῆς καὶ προσεπά- θησε μετ' εὐσχηζωίαν νὰ κρούσῃ κάτω ἀπὸ τὰ ἄλλα χαρ- τὰ τοῦ γραφείου τὸν φάκελλον ἐκείνον μετ' εὐσχηζωίαν γράμμα, τὸ ὁποῖον μία ἀγνώστη γυναῖκα τοῦ εἶχε στείλει. Δὲν ἤθελε νὰ τὴν πειράξῃ εἰς τὴν εὐαι- σθησίαν τῆς.

Ὁ Ἰάκωβος, τέλος, ἐσηκώθη. — Εἶναι ὄρατος καιρὸς, εἶπε. Θὰ ὑπάγω εἰς τὸ δάσος νὰ κάμω ἓνα περίπατον, θὰ εἴλω ὄρατος ἐν τῶν γέρον. Ἐλθὼ νὰ ἔχῃς καὶ σαρκί- νια... Ὡ! σήμερον εἶμαι πολὺ χαρούμενος!

Ἦρὸν φέγει, εἶχε πάρει καὶ μερικὰ χαρτιά μαζί του, καὶ μετ' ἐκείνα καὶ τὸν ρόζ φάκελλον μετ' εὐσχηζωίαν γράμμα.

Ὡ! τὸ γράμμα ἐκείνο δὲν ἦτο ἐκτενές. Ἦτο ἄπλοον, ἀφελές, ἀλλ' ἐγκάρδιον. Ἦτο παρόμοιον πρὸς τὰ γράμματα ἐκείνα, τὰ ὁποῖα ἀκόμη, ὅταν ἦτο νέος, ἐπαιρνεν ἀπὸ ἀγνώστους κυρίας καὶ δε- σποτινίδας.

Τὸ γράμμα εἶλεν: — Ἡ σκέψις σας καθοδηγεῖ τὴν ἰδίαν μου. Ἀναζητῶ εἰς τὰ μυθιστορηματά σας τὸν ἑαυτὸν μου καὶ τὸν ἀνευρισκῶ. Ποσὸν ἔχετε αὐτὴν τὴν ἰκανότητα νὰ μαντεύετε τὰς ἐνδομύχους σκέψεις μου καὶ ἀποκαλύπτετε τὴν ἀληθινὴν ψυχὴν; Ὡ! πόσον θὰ ἤθελα νὰ ἦμουν ἐκείνη, πρὸς τὴν ὁποίαν ἐκδηλώνετε τὰς σκέψεις σας! καὶ ὅμως εἶμαι ἡ ἀγνώστη, ἡ ὁποία θὰ γίνετο εὐτυχὴς ἀπὸ μίαν καὶ μόνην σας λέξιν...

Ἐκείνος ἀπήντησεν εἰς τὸ γράμμα ἐκείνο μετ' εὐσχηζωίαν μακρὰν ἀπιστολήν, ἡ ὁποία ἦτο ἐν ταῦτ' ὀρατος, εὐσχηζωίαν, πατριτικὴ καὶ εὐσχηζωίαν. Ὁ Ἰάκωβος εἶλεν ἀπαντῆσαι τὴν καρὰν του, τὴν νεό- τητά του καὶ, χωρὶς νὰ λέγῃ τὸ πῶς, ἐσυναίθεζε νὰ ἀπανταλαμβάνῃ εἰς τὴν γυναῖκά του: — Ἡ ζωὴ εἶναι ὄρατος! ἡ ζωὴ εἶναι καλή!

Κάθε πρωτὶ ἐπαιρνε τὸ ταχυδρομεῖόν του καὶ δασίως ἐβλεπε νὰ ὑπάρχῃ εἰς αὐτὸ καὶ κάποιος ρόζ φάκελλος, ἐκλείετο εἰς τὸ γραφεῖόν του καὶ ἀπελάμβανε τὸ ὄρατος τῶν γραμμῶν του. Ἐκείνη ἀπῆντα, ἐπαιρήθη τὴν ἐργασίαν του ἔως τὴν ἄλλην ἡμέραν τὸ πρωτὶ, ποῦ θὰ ἤρχετο ἡ ἀπάντησις.

Μίαν ἡμέραν τὸ γράμμα μετ' εὐσχηζωίαν τὸν ρόζ φάκελλον κατέσχετο. Ἐξεπλάγη. Περιέμενεν, ἐν ταῦτοις, ἀλλὰ καὶ ἡ ἀπαύριον παρήλας χωρὶς νὰ λάβῃ τι. Τὸ ἴδιον βράδυ κατέπεσε βαρῦς εἰς τὴν πολυθρόναν του, ἀναστεινάζων.

— Τί ἔχεις; τὸν ἠρώτησεν ἡ γυναῖκα του. — Πλήττω, τῆς ἀπήντησεν ἐκείνος, καθὼς καὶ τὴν πρώτην φορὰν. Τὸν παρατήρησε σιωνηλῶς, ὕψωσε τὸ κεφάλι τῆς διὰ νὰ τὸν βλέπῃ. Ἄλλὰ δὲν ἀνησῆχε ἀπὸ τοῦς στεναγμούς του, καθὼς ἀνησῆχε τὴν ἄ- λην φορὰν.

Ὅταν ἐσήμαναν εἰδεκα, τοῦ λέγει: — Πᾶμε νὰ ἡσυχάσωμεν; — Πᾶμε, ἀπήντησεν ἐκείνος.

Καὶ ἐνθ' ὁ Ἰάκωβος κατεκλίνετο, ἡ σύζυγος του ἀπεμονώθη εἰς τὸ δωμάτιόν τῆς, ἠτοιξε τὸ μικρὸν γραφεῖόν τῆς, ἐπῆρε τὸ συνειδημένον ρόζ χαρτί, τὸ ὁποῖον ἀπὸ τινος μετεχειρίζετο καὶ, προσπαθοῦσα πάντοτε νὰ μεταλλάξῃ τὸν γραφι- κόν τῆς χαρακτῆρα, ἤρχισε τὴν διακρίψαν ἐρ- γασίαν τῆς.

Ἐγρῶσεν: — Ἄπὸ τριῶν ἡμερῶν δὲν κατώρθωσα νὰ σὰς γράψω, ἐν τούτοις... Ἐν δάκρυ ἐσετάλαξεν ἐπὶ τοῦ προσώπου τῆς. Εἰς τὸ γειτονικὸν δωμάτιον ὁ σύζυγος τῆς, ὁ ἀγαπητός τῆς Ἰάκωβος, ἐκοιμήτο καὶ ἀνεγείετο.

(Maurice Level)

ΔΙΟΣ ΑΝΑΤΟΛΙΟΣ

ΒΑΣΙΛΙΑΔΗΣ

ΤΟ ΚΑΘΗΚΟΝ ΤΩΝ ΕΦΗΜΕΡΙΔΩΝ

Μὲ συνήνησε σὶτὸν δρόμον καὶ μετ' εὐσχηζωίαν πρὸς τὴν διεύθυνσίν σου.

— Τὸ ξεύεις, ὅτι ἡ ἐφημερίδα δὲν ἐκτελοῦν πλέον τὸν ὑψηλὸν προορισμὸν των; ποῦ εἶπε μετ' εὐσχηζωίαν ὕψος.

— Γιωρίζω, ὅτι οἱ ἄνθρωποι δὲν ἀγαποῦν τίποτε σύγχρονον. Οἱ παλαιοὶ διδάσκαλοι ἦσαν καλλίτεροι, οἱ παλαιοὶ ἱατροὶ σοφώτεροι, καθὼς καὶ παλαιὰ κροσὰ εἶναι νεστιμώτερα καὶ παιὸ θανάτα. Τὶ παράξενον, ἐν αἱ παλαιαὶ ἐφημερίδες ἦσαν πραγματικῶς εἰς τὸ ὕψος τῆς ἀπιστολής των;

— Ὁχι, φίλε μου· αὐτὸ, ποῦ σοῦ λέγω, δὲν εἶναι ἀπὸ τὴν ἰδέαν ἐκείνην, δὲν εἶναι εἰς τὴν παρ- μένο ἀπὸ τὴν συνήθη μεμφιμοιρίαν, ἀπὸ τὴν μουρμουραν, ποῦ ἔχουν οἱ ἄνθρωποι διὰ καθὰ σύγχρονον. Τὸ παράγονόν μου εἶναι λογικόν, εἶναι ἐξακριβωμένον, ἔχει ἀπλάς καὶ ὀρατος ἀποδείξεις.

— Δὲν ἀρνοῦμαι, ἀγαπητέ, ὅτι ἡ δημοσιογραφία κάπως παρεξέκλινε τοῦ προορισμοῦ τῆς, ἀλλὰ πρέπει νὰ ὀρατος, ὅτι ἐτελειοποιήθη. Ἡ ἀρθρογραφία τῆς, τὸ χρονογράφημά τῆς, σήμερον παρουσιάζονται τελειότερα, παρὰ ἄλλοτε.

— Καὶ ποῖος σοῦ εἶπεν, ὅτι αὐτὰ εἶναι ἐκείνα, ποῦ συνιστοῦν τὸν προορισμὸν τῆς ἐφημερίδος; Ὁ κόσμος, μία ὀρατος μεγάλη μερὶς του τοῦ- λάχιστον, δὲν ἐνδιαφέρεται διὰ τὸ περιεχόμενον τῶν ἐφημερίδων, ἀλλὰ μόνον διὰ τὸ σχῆμά των.

— Εἶναι ἀλήθεια, ὅτι τῶρα μετ' εὐσχηζωίαν τὸν πόλεμον τὸ σχῆμα τῶν ἐφημερίδων περιωρίσθη, ἀλλὰ δὲν ἔχασεν ἡ ἐφημερίδα εἰς μέγεθος, τὸ ἀνεπλήρωσεν εἰς ποιότητα.

— Ὁχι, φίλε μου, ἡ ποιότης εἰς τὸ περιεχόμενον τῶν ἐφημερίδων, ποῦ ἐννοῶ, δὲν εἴμπορεῖ νὰ ἀναπληρωθῇ τὸ μέγεθος· τὸ μέγεθος, ἡ ἐκτασις εἶναι τὸ μεγαλειότερον προσὸν τῶν ἐφημερίδων. Τότε μόνον ἐκτελοῦν τὸν ὑψηλὸν των προορισμὸν. Καὶ τῶρα μετ' εὐσχηζωίαν τὸ μικροσκοπικὸν σας σχῆμα γίνεσθε καὶ σὲς καταγλαστοὶ καὶ κάμνετε καὶ τοῦς ἄλλους νὰ εἶναι.

— Δὲν σὲ ἐννοῶ!

— Θὰ τὸ ἐννοήσῃς, ἐν σοῦ ἀναφέρω ἐν καὶ μόνον παράδειγμα. Χθὲς ἐταξίδευα εἰς τὴν νησί. Τὸ βυρῶν τῶν νησιῶν, τὸ ξεύεις βέβαιον, εἶναι μία μεγάλη ἐρωτικὴ καλιὰ. Ὅλους τοῦς βλέπεις θυδ-θυδ νὰ κἀθῆνται, νὰ μιλοῦν, νὰ τρυφερομυ- τάζωνται. Μὰ αὐτὰ δὲν ἀρνοῦν εἰς τὸν ἔρωτα. Χρειαζοῦνται καὶ ὀρατος, χρειαζοῦνται καὶ... φιλιὰ. Ἄλλοτε οἱ ἐρωτευμένον εἰς τὰ κατάφεραν θαυμάσια μετ' εὐσχηζωίαν ἐφημερίδα. Ἦθελε νὰ ψ.θυρίση πάντες σὺ αὐτὴ τῆς ἄλλης κἀνενα μυστικόν, ἦθελε νὰ ἀνταλλάξῃ κἀνενα λαθραῖον φιλιάν; Δὲν ἐστε- νοχωρεῖτο διόλου. Ἄνοιγαν μίαν ἐφημερίδα — μίαν ἐφημερίδα τοῦ παλαιοῦ καιροῦ — ἐπῆραν τὰ δασυλῶνα ἐκείνης τὸ ἓνα φύλλο, ἐπῆραν τὰ δάκτυλα ἐκείνου τὸ ἄλλο καὶ... ἐνεβέθωνεν εἰς τὴν μελέτην τοῦ κροσίου ἀρθροῦ, ἐπῆ κυρίως ἐκλι- ναν τὸν ἔρωτα. Ἦ ἐφημερίδα τοῦς ἐχρησίμασεν ὡς παραβάν θαυμάσιον. Τῶρα; τίποτε ἀπ' αὐτὰ. Χθὲς κάποιον ἐρωτευμένον ξεύεις ἠθέλησε σὶτὸ βα- πόρι νὰ ἐφαρμόσῃ τὸ παλαιὸν σύστημα καὶ ἐπῆρε μίαν κροσὶν ἐλληνικὴ ἐφημερίδα. Τὶ δυστυχία! δὲν κατώρθωσαν, παρὰ νὰ κρούσων μόνον τὰ χεῖλη των. Μὰ ὅταν αἱ ἄλλοι βλέπουν δύο κεφάλια νὰ εἶναι ἀκουμπησὰ τὸ ἓνα εἰς τὸ ἄλλο καὶ δυὸ τραχίλους, ποῦ ἐφάπτονται, ἐννοοῦν τὰ περι- τέρω καὶ γελοῦν. Βλέπετε, λοιπὸν, ὅτι ἡ ἐφη- μερίδας σας δὲν ἐκτελοῦν τὸν προορισμὸν των;

— Ὅστε φρονεῖς, ὅτι ὁ προορισμὸς τῶν ἐφη- μερίδων εἶναι...

— Νὰ σπατάζων — κυριολεκτικῶς πλέον — τὴς μομπῆς τῶν ἄλλων.

ΑΙ ΕΠΙΘΥΡΟΙ ΜΕΤΑΡΡΥΟΜΙΣΕΙΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑΝ ΜΑΣ

(συνέχεια από σελ. 308 και τέλος)

Κλήρες. — Πολλά και κακά εν τῷ ἔθῳ κρείσσιν βιβλίῳ ἀγαγιώσομεν περὶ μορφώσεως τοῦ κλήρου, περὶ τῆς οἰκονομικῆς του ἀνεξαρτησίας, περὶ ἑγγάμων ἱερέων, ἀγαμίας ἐπισκόπων καὶ κοινωρικῶν βίου τοῦ κλήρου. Τὰ πέντε αὐτὰ κεφάλαια εἶναι ἀξία μελέτης καὶ ὠθεῖν εἰς σκέψεις τὸν ἀναγιώστην.

Ἐν ἀρχῇ τοῦ χριστιανισμοῦ, πρὸς ἐμπέδωσιν του, ἴσως ἦτο ἀναγκαῖα ἡ τάσις τῶν ἐπιθυσιωδῶν οὐκ ἐπὶ τῶν ἐπιθυσιῶν καὶ ἀσπάζονται τὸν βίον τοῦ ἀναχωρητοῦ καὶ ἐρημίτου, μακρὰν τῆς πολυτοράχου καὶ εἰς ἀποσύνθεσιν καταρροῦσης ἀρχαίας ὑψηλῆς καὶ κοινωρίας. Τὸ πνεῦμα τῆς μοιῶσεως ἐπὶ τῆς κοινωρίας ἢ καὶ ἐντὸς αὐτῆς διὰ τῆς ἀγαμίας προεβίβη καὶ ἡ ἀγία ἐθεωρεῖτο πανόκεια πασης ἀμαρτίας. Οὐχ ἦττον ὁ γάμος τῶν ἱερέων καὶ τῶν ἐπισκόπων δὲν συνήγαγε κἀνὸν κώλυμα. Οἱ ἀποστολικοὶ μάλιστα κανόνες (β' αἰὼν μ. Χ.) ἐχαρακτήρισαν ἐπίμεινον τὴν ἀποπομπὴν τῆς συζύγου τοῦ ἐπισκόπου, λόγῳ μείζονος εὐλαβίας ἐπὶ τῇ ἐκλογῇ του ὡς ἐπισκόπου διὸ ῥητῶς ἀπηγόρευσαν ὡς ἀνόκειον τὴν ἐνωρίαν προκύψασαν αὐτὴν κακὴν συνήθειαν. Παρὰ τὸν κανὸνα οὗτος τοῦτον, πολλοὶ ἐπίσκοποι, ἐμμένοντες εἰς τὴν πρόφασιν μείζονος εὐλαβίας, ἐρρηγγυον τὸν ἄριστον τοῦ ὑπάρχοντος γάμου, ὡς ἐπροξενεῖ ὁ ἀδελφὸς τοῦ Μ. Βασιλείου Γρηγόριος, φιλοσοφὸς καὶ ὁ δάσκαλος τῆς ρητορικῆς, ἅμα προεχειρίσθη ἐπίσκοπος Νύσσης. Ἐξ ἑτέρου, ἑγγαμοὶ ἱερεῖς προεβίβαντο ἢ ἑγγαμοὶ λαϊκοὶ ἐξελέγοντο ἐπίσκοποι, διατηροῦντες τὸν γαμικὸν δεσμὸν τῶν, ὡς ὁ ἐν ἀρχῇ τοῦ 8' αἰῶτος Σπυρίδιος ὁ φιλοσοφὸς, δεχθεὶς τὸν χριστιανισμόν, ἐκλεγετο ἐπίσκοπος τῆς πατριῶδος τοῦ Πτολεμαῖδος ἐν τῇ Κυρηναϊκῇ καὶ γενναίως ἀντιστάς κατὰ τῶν Βανδαλῶν, τῶν ἐξολοθρευσαμένων ἀγρίως τὸν ἐκεῖ πολιτισμόν.

Τὸ πνεῦμα τῆς ἀγαμίας, καίτοι ἰσχυρόν, δὲν κατέρηθον ἐν τῇ πρώτῃ Οἰκουμένικῃ Συνόδῳ γὰ ἐπιβλήθη. Ἡ πρότασις περὶ γενικῆς ἀγαμίας τοῦ κλήρου ἀπεκρούσθη καὶ ἐγένετο δεκτὴ ἢ γινώμη τοῦ Παφνουτίου να μὴ ἐπιτρέπεται σύντοπος γάμος μετὰ τὴν χειροτονίαν τοῦ κληρικῶν. Ἐντεῦθεν ὁμοῦ ἠρχισαν ἀπαιθετῶς τὴν ἐλάττωσιν τῶν ἑγγάμων κληρικῶν διότι μετὰ τὴν χηρείαν καὶ οἱ τέως ἑγγαμοὶ μετεβαίνον εἰς τὴν τάξιν τῶν ἀγάμων. Ἐπειδὴ δὲ ἐσομκρύνετο βαθμηδὸν ὁ ἀριθμὸς τῶν ἑγγάμων ἐπισκόπων καὶ ἠϋξάνεν ὁ τῶν ἀγάμων, τὸ θέαμα ἀρχιερέως, συμπεριπατοῦντος μετὰ τὴν σύζυγον του ἐβένιζε μετὰ τινὰς αἰῶνας τοὺς χριστιανούς, καὶ τὸ θέαμα τοῦτο ὠνόμασαν σκανδαλῶδες οἱ ἔσχατοι πλημμυροῦντες τὰς ἀγίας τῶν πόλεων μοναχοί. Πρὸς ἐκρίψωσιν τοιοῦτου σκανδαλοῦ, ἡ Πενθέκτη Σύνοδος ἀπηγόρευσε εἰς τοὺς ἑγγάμους ἐπίσκοπους τὴν συνοικίαν μετὰ τῶν νομίμων συζύγων, ἦτοι ἐλοθεν ἀπόφασιν ἀμρῶδες ἀντιθετον πρὸς τὸν 8' ἀποστολικὸν κανόνα, τὸν ἀπαγορεύσαντα τὴν ἀποπομπὴν τῆς συζύγου εἰς τὸν ἐπίσκοπον!

Ἡ Ἐκκλησία, λοιπόν, μετέστη αἰφνης εἰς τοὺς ἀντίποδας τῆς ἀρχικῆς θεσεῶς τῆς διότι μετὰ τὴν κρησγῆν τῶν μοναχῶν «ὁ γάμος εἶναι σκανδαλῶδες», ἀθεσίσε καὶ αὐτὴ διὰ τῆς Πενθέκτης Συνόδου «ἐπίσκοπος ἑγγάμος ἀποτελεῖ σκανδαλῶδες» καὶ πρὸς ἀποφυγῆν αὐτοῦ ἠῤῥετο χεροτοιοῦσα ἐπίσκοπους μᾶλλον ἐκ τῶν μοναχῶν, καὶ ἐδήλωσεν ἐπὶ τέλους τὸν 18' αἰῶνα, ὅτι ὁ χειροτονούμενος ἐπίσκοπος πρέπει γὰ εἶναι μοναχός. Τὸ ἀληθὲς μέγιστον σκανδαλῶδες εἶναι: πῶς οἱ μοναχοί, οἱ ἐκουσίως ἐκτὸς κοινωρίας τεθᾶντες καὶ ἐγκλεισθέντες εἰς μοναστήρια καὶ κελιά, διὰ τὰ εὖρον ἐκεῖ τὴν σωτηρίαν τῆς ψυχῆς τῶν ἐν ἡρεμίᾳ καὶ μονίᾳ, παραβαλόντες τὴν εὐχὴν καὶ ὑποχρῶσιν τῆς κοινῆς τῶν, ἐξῆλθον ἐκ τῶν μοναστηρίων καὶ ἐπεβλήθησαν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, καὶ πῶς μετὰ τὸ δόγμα τῆς ἀγαμίας, τὸ πολέμῳ καὶ ἀναίρου τὴν ὑλαξίν τῆς κοινωρίας, αὐτοὶ οἱ ἐκτὸς κοινωρίας ἤξισαν γὰ γίνουσι ἐκκλησιαστικοὶ νομοθέται τῆς κοινωρίας!

Τὸ μοναχικὸν πνεῦμα, ἐνωρὶς ἐπικρατήσαν ὡς κρησρχον εἰς τὴν Δύσιν, ἐπέβαλε τὴν ἀγαμίαν εἰς

ἐκτὸς τὸν κλήρον τῆς Δυτικῆς Ἐκκλησίας, βραδύτερον δὲ, ἐνισχυθὲν ἐντὸς τοῦ δημοσποδικοῦ καὶ δημοκρατικοῦ πολιτεύματος τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, τὴν ἐπέβαλεν ἐν μέρει καὶ εἰς αὐτὴν, δηλαδὴ εἰς τὸν ἀνώτερον τῆς κλήρον, καὶ οὕτως, πρὸς μεγάλην ζημίαν τῆς Ἐκκλησίας, ἐπερῆθησαν οἱ χριστιανοὶ τῶν ἄλλοτε ἑγγάμων ἐπισκόπων καὶ ἀρχιερέων. Ὑπὸ τὴν ψευδῆ ἀγίαν τοῦ κλήρου, ποῖον προσὸν κρηπτεται δρῶν ἀνεργετικῶς ὑπὲρ τοῦ ποιμνίου; Ἀνθρώπινον προσὸν, κἀνέν. Ἐν ὑπάρχῃ ἕσιον, συντελεεὶ εἰς τὴν σωτηρίαν τοῦ ἀγάμου, τοῦ τηροῦντος ἀγίαν, τοῦ ἀναχωρητοῦ ἢ τοῦ μοναχοῦ, τοῦ καταφυγόντος εἰς μονήν, καὶ δὲν συντελεεὶ κατ' οὐδὲν εἰς τὴν σωτηρίαν τῆς κοινωρίας, τῆς ἐχούσης βάσιν τὸν γάμον. Ἡ κοινωρία, τηροῦσα τὴν ἀγίαν καὶ μὴ στέργουσα τὸν γάμον, αὐτοκτοεὶ οὐσοσμοσ καὶ παύει πᾶσα περαιτέρω σκέψις περὶ τῆς σωτηρίας τῆς. Ὁ ἅγιος Γρηγόριος ὁ Ναζιανζηνός, τὸν 8' αἰῶνα, καθ' ὃν ἤμαξεν ἀκόμη ὁ βίος τῶν ἀσκητῶν καὶ ὁ ἐπιθυσιασμὸς ὑπὲρ τῆς ἀγαμίας, λέγει εἰς ἐν ποιήματι του: «Ἡ ἀγαμία κατ' ἑαυτὴν εἶναι ἀριστή, ἀλλ' ἐρχομένη εἰς ἐπαφὴν μετὰ τὴν κοινωρίαν, ἀποκίττει γαιῶδες καὶ δὲν ἀξίξει, ὅσον ἐν ἀρμονικῶν συνοικίῳ». Ὁ Ζωναράς τὴν ἀγίαν ἀποκαλεῖ ὑπερκόσμιον δόξον, ὁμολογῶν οὕτως, ὅτι δὲν εἶναι διὰ τὸν κόσμον.

Ἐν κοσμικὸν ἐπιχειρήμα ὑπὲρ τῆς ἀγαμίας τοῦ ἀνωτέρου κλήρου μας κατὰ κόρον ἐπιτελέθη, ὅτι δὴθεν παρεχεῖ ὄρους ὑψηλῆς ἐργασίας πρὸς πλήρη ἀφοσιῶσιν μέχρι θυσίας. Ἡ σταθεροεὶς εἰς τὸ καθῆκον μέχρις ἀφοσιώσεως καὶ θυσίας, καλεῖται ἠρωτισμὸς, καὶ ἀπαντᾶται εἰς ὅλα τὰ σταδία τῆς ἀνθρωπίνης ἐνεργείας, εἰς τὴν πολιτικὴν, τὴν στρατιωτικὴν, τὴν ἐπιστημονικὴν κλπ. Οὐδεὶς ὁμοῦ διετάθη, ὅτι ὁ ἑγγάμος βίος ἀποκλείει ἢ φέρει πρόκομμα εἰς τὸν ἠρωτισμόν. Πόσοι ἑγγαμοὶ, πατερες τέκνων, ἐνδοξοὶ πολιτικοὶ, στρατιωτικοὶ, ἐξερευνηταὶ ἀγνώσεων χωρῶν καὶ θαλασσῶν, μέχρι τῶν δύο πόλεων τῆς γῆς, ἐπείσαν θύματα μεγάλης καὶ ἀκαταπονήτου ἐργασίας! Καὶ τίνος ἀρχιερέως ἢ πατριάρχου ἐργασία οὕτως καὶ παραβλήθη πρὸς τὴν τοῦ πρωθυπουργοῦ μεγάλου κράτους, ἐπισκοποῦντος τὴν λυσιτελή καὶ τακτικὴν λειτουργίαν πολυμερῶστατον ὄργανισμοῦ, ὀδηγοῦντος τὴν γενικὴν πολιτικὴν, εἰσαγοντος νομοσχέδια καὶ μεταρρυθμίσεις, ἀγορευόντος ἐν τῇ Βουλῇ καὶ συχνά εἰς τὸν λαόν, πρὸς πᾶσι μὲν τῆς κοινῆς γνώμης, γράφοντος κατ' ἐκάστην ἐπίσημα ἐγγράφα, ἀλληλογραφοῦντος καὶ ἀπάνσιως συγγράφοντος πολλὰ καὶ σπουδαῖα βιβλία περὶ θεμάτων ἀσχετῶν πρὸς τὴν πολιτικὴν, ὡς ὁ Γλαδστον, χερὶν παραδειγματος, οὕσι, μετὰ τὴν γραφίδα, ἐχειρίζετο δεξιῶς καὶ τὴν ἀξίτην, μέχρι γῆρατος κοπιῶν ζύλα εἰς τὸ δάος του!

Ὁ ἑγγάμος βίος, χωρὶς γὰ μείωσιν τὸ παράπαν τὰ καθήκοντα καὶ τὴν δρᾶσιν τοῦ ἀρχιερέως, αὐτὸν τὸν τέως παρεσιαικόν, ἀνόμοιον τοῦ εἶδος καὶ κοινωρικῶς ξενόν, θὰ καθίστα πραγματικὸν μέλος τῆς κοινωρίας, ὁμοῦς μετοχον τῶν αὐτῶν οἰκογενειακῶν τερψῶν, οὐνανιστροφῶν, θεσμάτων, ἀκροάσεων καὶ ἀπολαύσεων ἢ τὸν καθίστα ἀσφαλῶς εὐσεβέστερον καὶ ἀξιον μείζονος σεβασμοῦ, ὡς ἀπληλαγμενον τῆς ογομίας, θεσεως ψευδοῦ, καὶ ἀφροσύου, ὅπου ἡ σεμνοτιφία καλυπτει ὡ, προσωπαῖς πληθὸς κακῶν, γεννημάτων δηλαδὴ ψυικῶν τῆς γοίμου ἀγαμίας. Ὁ οἰκογενειαρχὴς ἀρχιερέως, ὁμολογουμένως τῆ φύσει ζῶν, θὰ ἦτο βεβαίως εὐσεβέστερος καὶ ἀξιοσεβέστερος, αἰγλην μείζονα θὰ περιεβαλλετο καὶ μείζονα ἐπίδομα ἢ ἐξῆσαι ἐν τῇ κοινωρίᾳ διότι, πᾶτος τοῦ ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ θρόνου, θὰ εἶχε θρόνον καὶ ἐν τῇ κοινωρίᾳ, ὡς συντελεσθῆναι εἰς τοὺς ἀρχαίους χροῖους τῆς Ὁρθοδόξιας καὶ ὡς, βλέπομεν σήμερον συμβαῖνον εἰς τοὺς ἀρχιερεῖς τῆς Ἀγγλικανικῆς Ἐκκλησίας. Ἡ κοινωρικεὶς θὰ ἐπέδρα καὶ εἰς τὴν περιβολὴν τοῦ ἀνωτέρου καὶ κατωτέρου κλήρου, καὶ θὰ εἰσήγε πάντως τὴν ψαλίδα, διὰ τὰ περιποδοθῆν οἱ μακρὰ κόμα καὶ οἱ βαθεῖς πῶγωνες τοῦ κλήρου, ἐκλείψουσι οἱ κρησκυμῶντες καὶ παύση πλέον διὰ τῆς ψαλίδος πᾶς λογος περὶ τῆς πολυθρηλήτου καὶ ἀρχι-εἰς εἰδος κρησκυμῶντων καὶ μαθαροδότητες.

Τὰ ἀπὸ τινων αἰῶνων κρατοῦντα περὶ ἀγαμίας τοῦ ἀνωτέρου κλήρου, οὐδεμίαν οχέσιν ἔχουν πρὸς τὰ δόγματα τῆς Ὁρθοδόξιας. Τὰ δόγματα διεστ.

πᾶθησαν ὑπὸ τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων καὶ μένον ἀσάλατα καὶ ἀσυζήτητα, ἀφ' ὅτου ἐπανσαν αἱ αἰρέσεις ταράττουσαι τὴν Ἐκκλησίαν. Ἐκτὸς τῶν δογμάτων, πάντα τὰ ἄλλα καὶ συζητοῦνται καὶ μεταβάλλονται, τὴν δὲ μεταβολὴν καὶ ἀνευ συζήτησεως, πολλὰκις ἐπέφερον ὁ χρόνος καὶ ἐπέβαλαν αἱ ἀνάγκαι. Πᾶς ὄργανισμὸς καὶ πᾶσα ζῶη εἶναι λειτουργία διαρκῶς μεταβολῆς πρὸς ἀφομοίωσιν ἀφ' ἑνὸς καὶ προσαρμογῆς ἀφ' ἑτέρου πρὸς τὸ περιβαλλόν. Τοῦ ἐνὸς τῶν δύο ὄρων ἐπιλιπόντος, παύει ἡ ζῶη, νεκροῦται ὁ ὄργανισμὸς εἰς τὸ τμήμα του, ὅπου ἤρχισεν ἡ γάγγραινα. Καὶ τὴν γάγγραιναν, ποῦ βλέπομεν τόσον καὶ ἠθάνθησαν πρῶτιστα οἱ ἀνώτεροι κληρικοὶ, αὐτοὶ ζητοῦν γὰ σταματήσουσιν, ὅπως ἐξυγιανθῆ τὸ νοσοῦν καὶ προληφθῆ ἡ ἐπέκτασις τῆς νεκρώσεως.

Ὁ μητροπολίτης Ἀγκύρας κ. Γεωργάσιος ἐδημοσίευσεν τὸ 1914 διατριβὴν περὶ καταργήσεως τῆς ἀγαμίας τοῦ κλήρου. Εἶναι πράγματι ἀξίος πολλῆς τιμῆς διὰ τὴν παρρησίαν καὶ τὸ θάρρος του, ὑποστηρίξας τὸν γάμον τῶν κληρικῶν καὶ μετὰ τὴν χειροτονίαν τῶν. Τὸ θάρρος καὶ ἡ παρρησία δὲν συνεβίβαντο γὰ ἐπισκοπικῶν τὰ Πατριαρχία. Μετὰ τὸν ἅγιον Ἀγκύρας ὁμοῦ, ἐπεσκέφθησαν καὶ τὰ Πατριαρχία καὶ τὸν τύπον. Ὡς ἠκούσαμεν, ἐπέκρινε προγενέστερον λῖαν ἀξιολογῶν ὁ πρῶην παθηγητῆς τῆς ἐν Χάλκῃ Θεολογικῆς Σχολῆς ὀρχιμανδρίτης κ. Γεωργιάδης τὰ σφαλῆμασ κατ' ἡμῖν κρατοῦντα περὶ τοῦ γάμου τῶν κληρικῶν. Καὶ τῶρα ὁ ἐπίσκοπος Σκοπέλου κ. Γενναδιοσ, σαφέστερον κατεδίξε τὸ πᾶγμα, περιλαβὼν μετὰ τῶν ἐπιβυλλομενων εἰς τὴν Ἐκκλησίαν μεταβολῶν τὸ σπουδαῖοτατον ζήτημα τοῦ γάμου τῶν κληρικῶν καὶ τῶν κωλυμάτων αὐτοῦ. Οἱ ἐγκριτοὶ ἀρχιερεῖς καὶ θεολογοὶ δὲν διαφωτῶν εἰς αὐτὰ. Οἱ συγκινούμενοι ὁμοῦ ἐκ τῶν κακῶς κειμένων καὶ μὴ κινούμενοι, ὀφείλουσ πρῶτον γ' ἀπεκδυθῶν τὴν ἀδρᾶσιαν, ποῦ ἔλαβον ὡς γουταρικόν, δωρηθὲν ἀπὸ τὰ πολυχρόνια κακῶς κειμένα. Ἐν μόνον τῶν δὲν τὴν ἀπεκδυθῶν, οἱ ἰσώτεροι καὶ θερμουργότεροι θὰ τὴν ἀποσπασουσ, διὰ τὰ κινήσουσ.

Ὁ παγκόσμιος πόλεμος, συνιράξας τὰ πάντα, συμβαλλει τὰ μέγιστα εἰς τὴν καταδειξίν τῶν ἐπιγόντων μεταβλητῶν πραγμάτων παντοσ ὀργατισμοῦ ἀνθρωπίνης δράσεως παλαιῦ ἢ νέου. Καταλληλότερον, λοιπόν, καὶ εὐκολώτερον ὑποδεικνύουσι αἱ σημεριναὶ περιστάσεις ποῖα τὰ ἐπισκευασετα, μεταβλητέα ἢ ἀπορριπτέα ὄργανα τοῦ ἐξωτερικοῦ βίου τῆς Ἐκκλησίας. Οὐδεὶς ἀντιλεγει εἰς τὴν ὀρθότητα καὶ τὸ ἐπικαιρον τῆς γνώμης ταύτης τοῦ κ. Γενναδίου. Βλέπομεν, ἄλλως τε, λῖαν μορφωμένους ἀρχιερεῖς, με πολλὴν ζῆλον ἐπιδομομένους εἰς συσκέψεις καὶ μελέτας πρὸς στερεῶσιν τοῦ γοίτρου τῆς Ἐκκλησίας καὶ τῶν ὀργάνων τῆς, καὶ ἀξιαμένους μάλιστα γὰ καταστήσουσ αὐτὰς γνωστὰς εἰς τὸ δημόσιον. Τοιαῦτη κινήσις, μετὰ τάρμην ἀρμετῶν αἰώνων, προσιωνίζεται ἀριστά ὑπὲρ τῶν συμπερόντων τῆς τῆ Ἐκκλησίας καὶ τῶν χριστιανῶν.

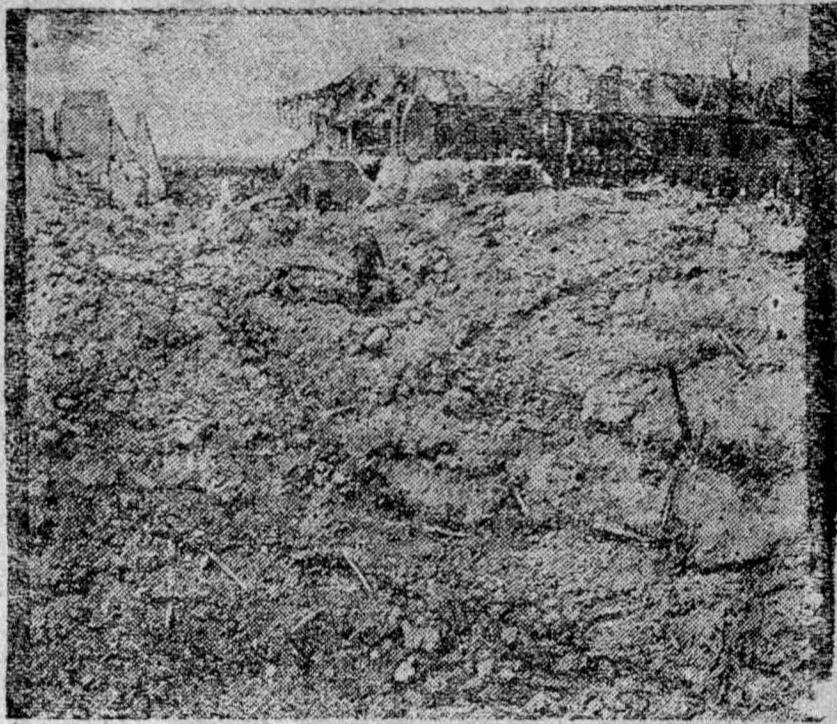
Ἐκ τοῦ τελευταίου κεφαλαίου τοῦ βιβλίου τοῦ κ. Γενναδίου περὶ οχέσεων τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας πρὸς τὰς ἄλλας χριστιανικῆς, παραθέτω μικρὰν περικολπὴν, ἐξηγοῦσαν τὸ πνεῦμα τοῦ συγγραφέως, ζητοῦντος γὰ πληθύνωμεν τὰς μεταξὺ τῶν Ἐκκλησιῶν οχέσεις: «Σήμερον ἡ προσέγγισις τῶν χριστιανικῶν Ἐκκλησιῶν ἐπιβάλλεται... Ὡς δὲ ὀση ζῶη εἰς τὴν ἡμετέραν ἀπονεκρωθεῖσαν θεολογίαν καὶ ἢ συντελεσθῆ εἰς τὸ γὰ συγκεντρωθῆ ἀμέριστος ἢ προσοχὴ τῶν ἀνεπευγμένων κληρικῶν εἰς τὰ φιλοσοφικὰ καὶ κοινωρικὰ προβλήματα, τὰ ὀποῖα ταράττουσ τὰ σημερινὰ πνεύματα, καὶ διὰ τὰ ὀποῖα ὁ ἀληθὴς χριστιανὸς ἀνάγκη γὰ ἐφοδιασθῆ διὰ γνῶσεων ὑπερέων. Δεόν γὰ παρονοιασθῆ ὁ χριστιανισμὸς ὑπὸ ἐνδυμα σῶγχρονον, βιωσιμος, παραδεκτός παρὰ πάντων τῶν ἀνεπευγμένων. Ἐντὶ ἀναλώσεως καιροῦ πρὸς θεωρητικὴν καταπολέμησιν καθολικῶν ἢ προτεσταντικῶν κακοδοξιῶν, Ὁρθόδοξοι, Καθολικοὶ καὶ Διαμαρτυροῦμενοι θεολογοὶ γὰ συνενώσουσ τὰς δυνάμεις τῶν ὑπὲρ τοῦ ἔργου ἐκείνου, ὀπερ εἶναι κατ' ἐξοχὴν ἀναίτησις τοῦ 20' αἰῶτος».

Γ. ΑΠΟΣΤΟΛΙΑΔΗΣ, διηγηγός.

Χάρτης τῶν ἐπιθέσεων γερμανικῶν ὑποβρυχίων εἰς τὰ ἀμερικανικὰ ὕδατα.

Ἡ δοῦσις τῶν γερμανικῶν ἀεροπλάνων. Ἐρείπια γαλλικῆς τοποθεσίας καταληφθείσης.

ΣΤΙΓΜΙΟΤΥΠΑ

ΟΝΕΙΡΟ

— Μήπως καὶ σήμερον εἶδατε κάποιον ἀπονεύσαντα ;

— Ὄχι, δεσποσύνη! σήμερον ἀποθνήσκω τὴν χαρὰ τῶν πλημμυρῶν ὅλο το ἑγώ μου, τὴν σκέψιν μου τὴν φερόμενην ἐλευθερία μέσα στὸ ἀτελειωτο γαλάζιο τοῦ ἀπειρου καὶ τὴν ψυχὴ μου τὴν πνίγηται μέσα στοὺς κρηματισμένους ἀνεξηγήτου μύθου. Ὅλα γύρω μου γελοῦν, ἀπὸ τῆς ἀψυχῆς πέτρης, καὶ θάρρους καὶ τῆς ξεθώριας ἢ μεσημεριανικῆς κῆρας τοῦ ἡλίου, ὅς τὸ τελευταῖο μικροσκοπικὸ σκουλήκι, καὶ προσπαθεῖ μὲ χιλίους ἐλιγμούς ν' ἀποφύγῃ τὸν φερωτὸ δῆμιον, εἰς τὸν ὅσον τὸ κατὰ φύρην μὲ τὴν κεντρικὴν μετέωρα του τὸ παιδὶ δηλητηριασμένον τοῖμασμα.

— Ὄ! φίλε μου, δὲν ξέρωτε πόσο εἶμαι εὐτυχὴς, καὶ ὅς βλέπω νὰ γελάτε!

— Δὲν εἶναι ἡ πρώτη φορά, καὶ γελάω, δεσποσύνη! καὶ ἄλλη φορά ἀγάλασα πολύ, γιὰ νὰ κλάψω ἀκόμη περισσότερο. Καὶ ἤκουσα τὴν ἐπιπολαιότητα τοῦ κόσμου νὰ λέγῃ γιὰ τὸ γέλιο μου ἐκεῖνο τὸ πλαστό, τὸ ἀψυχο, τὸ βεβιασμένον, καὶ εἶναι ἡ ἀπόδειξις μιᾶς τελείας ψυχικῆς γαλήνης. Κ' ἔγωγ τότε ἐκτυπῶ βραχὺ τὸ κεφάλι μου, γιὰ ν' ἀποκλύψω τὴν λάβα, καὶ ἐπιγεῖ τὰ μάτια μου.

— Ἀρχισὲς πάλι, ελεψιάρη!

— Ὄχι! σήμερον τὸ γέλιο μου εἶναι ὁ καθρέπτης τῆς ψυχῆς μου. Ὅλοι μου οἱ πόθοι, ὅλα μου τὰ αἰσθημῆματα τὰ βραβῆ, τὰ ἀμίλητα, αὐτὴ ἡ ψυχὴ μου ὁλοκληρῆ, νομίζω πῶς ἐχύθηκα ἐπάνω στα χεῖλη μου καὶ μ' ἀναγκάζουν νὰ γελάω, νὰ γελάω ὡς δαιμονισμένος. Ἀφήστε με νὰ γελάσω! καὶ συμβαίνει τόσο σπάνιο αὐτό!

— Καὶ ποῖος ὅς ἐμποδίζει, κύριε; Ἄν ὅς πειράζω, νὰ φύγω.

— Νὰ φύγετε, δεσποσύνη! Δὲν ἔχω ἄδικο, λοιπόν, διαγ λέγω, ὅτι σπάνια γελάω!...

Φοβηθεῖν τὴν ἀντίθεσιν, καὶ κάθε ὥρα παρουσιάζεται στὰ μάτια μου. Ἐνῶ ἐκεῖ κάτω, καὶ ἀελοῦται ἡ ἀπέραντη σκιά τοῦ πλατάνου καὶ τὰ φύλλα του ρυθμίζουν τὰς κινήσεις των μὲ τὴν ἀκούραστη μουσικὴ τοῦ τζιτζικι, ἐκεῖ πάνω στὰ μισοχλωμασμένα χόρτα, δὲν ἀντικρῆζει κανέναν τίποτα, καὶ τὸ τῆς θυμίζῃ τὴν ἀλήθεια, τὴν πικρὴ ἀλήθεια. Ἐκεῖ τὰ μικρὰ πλατάνια δὲν προξενοῦν τὴν ζήλεια στὰ μεγάλα, τὰ ἡλικιωμένα, ἀλλ' ἀφίονον τὰ κλαδιά των ν' ἀγκαλιάζονται, ὡσὼν νὰ ζητοῦν νὰ συμπληρωθῶσιν μὲ τὴν ἀγάπην των τὸ ἓνα τὸ ἄλλο. Ὄ! γιὰ αὐτὸ νὰ μὴ γίνεσθαι καὶ εἰς τοὺς ἀνθρώπους! Ἦθελα τὸν ἔρωτα νὰ μὴ ξέρῃ τὴν διαφορὰ τῆς ἡλικίας, νὰ μὴ ἀποστρέφεται τὰ ἄσπρα μαλλιά, νὰ μὴ τρομάξῃ τὰς ρυτίδας τοῦ προσώπου. Τὸν ἤθελα μάρτυρα καὶ ὄχι τύραννον.

ΤΟ ΡΑΓΙΣΜΕΝΟ ΑΝΘΟΓΥΑΛΙ

Ἔτα ριγιδι ράϊος τῆς τοῦ γυαλι, ὅπου σιγοπυρραίνεται αὐτὴ ἡ βερβέρνα δὲν ἦταν ἡ λαβωματιά μεγάλη καὶ κρότο δὲν ἀκούσαμε κανένα.

Μὰ ἡ ἐλαφριά πληγὴ δὲν χαριτώνει τὸ κρυστάλλο του ἐν ὄσφ τὸ δαγκάνει, ἀθόρητη μ' ἀδιάκοπα τὸ ζῶνει, σιγὰ-σιγὰ τὸν γυρὸ του ἔχει κάνει.

Σιγὰ-σιγὰ πάει ὅλο τὸ νερὸ του καὶ τὸ λουλοῦδι γέρνει μαρμαμένο! κανείς δὲν ξέρει ἀκόμη τὸν χαμὸ του. Ἄχ! μὴ τ' ἀγγίζεις! εἶναι ραγισμένο!

Ἔτσι κάμμια φορά καὶ ἡ ἀγαπημένη ἀγγίζει τὴν καρδιά καὶ τὴν πληγώνει καὶ τὸν θῶος τῆς ἀγάπης τῆς πεθαίνει καὶ ἡ δέστυχη καρδιά τρυπιέται μόνη.

Ἀνέγγικτη στὰ μάτια τοῦ καθένα, ἄχ! νοιώθει τὴν πληγὴ τῆς νὰ βαθαίῃ καὶ κλαίει σιγὰ-σιγὰ καὶ πικραμένα. Μὴ τὴν ἀγγίζεις! εἶναι ραγισμένη.

(1918)

(Sully Prudhomme) Σ. Α. ΠΑΝΤΕΡΜΑΝΗΣ

— Θεέ μου! μὲ τρομάζετε μὲ τὰ λόγια σας! τί ἔχετε;

— Ἀλήθεια! ὅς τρομάζω; Καὶ ὅμως τὰ μικρὰ πλατάνια δὲν τρομάζουν ποτὲ ἀπὸ τὰ φύλλα τῶν μεγάλων, τῶν ἡλικιωμένων. Νὰ γιατί μ' ἀρέσει αὐτὸ τὸ μέρος! ὅς προχωρήσωμεν, δεσποσύνη!...

— Ὅ! μὲ ἐλάγατε τὴν αἰτία, καὶ ὅς κάνει νὰ γελάτε!

— Ἄ! Πέστε μου! πιστεύετε πῶς τὸ δειρὸν μποροῦν νὰ ἐπαληθεύσων κάμμια φορά;

— Ἄ! ὄχι δὲ! αὐτὸ εἶναι κουταμάρα!

— Τότε, λοιπόν, ἐγὼ δὲν εἶμαι, καρὰ ἐνός τρελλῆς. Γιατί ἐπίστευσα γιὰ μιὰ στιγμή... Ὄ! τί ζῶο καὶ εἶμαι! τί ζῶο!

— Μὰ, μὴ κάνετε ἔτσι! ἐγὼ δὲν εἶπα γιὰ ὅλα τὰ δειρῶ.

— Μὴ θέλετε νὰ τὸ διορθώσετε, δεσποσύνη! προτιμῶ τὸ ράπισμα κατὰ πρόσωπον. Ἴσως εἶ-αι σκληρὸ αὐτό, ἀλλὰ κρύπτει τοὐλάχιστον μέσα του τὴν γενναϊότητα. Τώρα, καὶ δὲν πιστεύετε, μπορῶ νὰ ὅς πῶ τὴν αἰτία τῆς χαρᾶς μου.

— Σὰς ἀκούω.

— Ἦταν βράδυ, ἓνα βράδυ κλωμό, ἀπ' ἐκεῖνα, καὶ δίδουν στὸν εὐρανό κῆτι ἀμφιβόλους χρωματισμούς. Ἀκουμβισμένος ἐγὼ στήν κοιτῶνα ἐνός πλατάνου, παρακολουθοῦσα μὲ τὸ βλέμμα μου τὸ τρελλὸ πέταγμα μιᾶς νυχτερίδας, καὶ μιὰ ἐκατέβαινε χαμηλά, ὡς νὰ ἤθελε νὰ ρουφήξῃ τὴν δροσὴν εἶχαν ἀπομείνει στήν γῆ, καὶ μιὰ ἀνέβαινε ὑψηλά, ὡς νὰ ζητοῦσε νὰ κρῦψῃ τὴν ἀσχημὰ τῆς μέσα στὸ μισοσκόνιστο σφυροκόπημα. Τί συχαμερὸ πουλί αὐτὴ ἡ νυχτερίδα! θάρρους καὶ εἶναι μεγάλη, ὁλόμαυρη ἀράχνη. Ἐξέσπασε ἐνοικῶσα τῆς ὑγρῆς μεμβράνης τῆς ἐπάνω μου! ἐδὲ-πίμασα μιὰ ἀήδεια, καὶ ὀλίγο διέφερε ἀπὸ τὸν παιδὶ ἰσχυρότερο φόβο, καὶ ἐπαιτα... τίποτα παιδὶ. Ἐξοικειοῦται κανέναν καὶ μὲ τὸν φόβο, ὅπως καὶ μὲ τὸσα ἄλλα...

ΤΕΡΠΑΝΑΡΟΣ

— Ὅρῶστε! ἀρχισὲς πάλι τὴν κατὰ φύρην! καλὰ, λοιπόν! γελάω ὅσο θέλετε! ἤθελα μόνον νὰ ξέρω τὴν αἰτία.

— Θάλατε τὰ προχωρήσωμε λίγο, δεσποσύνη! δὲν μ' ἀρέσει ἡ πολυκομία, καὶ ὀλάσκει ἐδῶ.

ΒΑΣΙΛΕΥΟΥ ΜΑΡΚΟΥΙΖΟΥ

ΧΡΥΣΟΣ ΚΑΙ ΚΑΡΔΙΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ

100

(συνέχεια από σελ. 810)

Εξορίσθε εμπροσθέν της, αέτας έπιστήμων, έπειτη, από πλουσίας, πτωχή κόρη. Ω! έμκα- ριζε την δυστυχίαν, ή όμοια έρχεται, διά τα δοκι- μαση τάς διαθέσεις και να υποβάλη εις την δε- κίμασιαν της λυδίας της λήθου τα αίσθηματα.

Όταν ήτο πτωχός έπειτος και άσχημος, ή Δώρα και ό πατήρ της έδειξαν τάς συμπαθείας των προς αυτόν. ό Ιακώβος ήγάπησε παρατόλμα την Δώ- ραν, χωρίς κάμμιαν έλπίδα. Η έμειλοθούσα περι- πέτεια του βίου τώρα του έπιτρέπει να έκδη- λωθή. Θα πληρώση τά τροφεία, θα την αγαπήση την Δώραν ως σύζυγον, αφού την έλάτρευεν ως αδελφήν.

Η δυστυχία δέν υπεβίβυζε την Δώραν εις την έκτίμησιν του, άλλα παρείχεν εις τον δειλον τό θάρος να όμιλήση.

Άκόμη θάρρος του παρείχε και ή νέα πρότασις του Θεου. Αδέη, την όποιαν άπέκρουσε, του έδι- δαν άποτοτερα την ιδέαν της έξίαις του, της έπι- βολής του και της εκτίμησως, την όποιαν του παρείχεν ή κοινωνία. Όλα αυτά θα κατεθέταν εις τους ποδας της αγαπητής του.

Άφησε τον εήπον και με βήματα τενερικά διη- θύθη προς την κατοικίαν της Δώρας. Αί σκέ- ψεις τον έταμον να μη αισθανθή τά λεπτά, που

διόργουσαν έως εκεί και αίφνης εδρέθη σταματη- μένος προ της έξωθύρας.

Εκεί εξύπνησεν, εκεί, για μία στιγμή, εδρέθη εις την πραγματικότητα, άπέτίτοξε τά όνειρα, τά όποια τον έβραυκάλισαν καθ' όδόν, τά όνειρα, τά όποια του είχαν πλέξει καί ποθητόν, καί έπερ- κωσμιον: την εδδαιμονίαν εις τό πλευρόν της Δώρας του. Ω, εις ύστερο, δει ήτο ό έμεινός της, ό σύζυγος της, ό αγαπητός της σύζυγος. Άλλ' όταν εύρεθη εις την άνάγκην να κτυπήση την θύραν, όταν τό χέρι του εύρέθη κρημασμένον από τό ρυτίτρον, τότε εξύπνησεν. Έτόησε την θέσιν του. Άλλοίμοτον! ή φαντασία του είχε προ- τρέξει. ό Ιακώβος ήτο την στιγμήν εκείνην μόνον ό έμεινός της, μόνον ό λατρευτός. υδέν πλέον.

Εις τον κτύπον της θύρας ένεφανίσθη ή οίκο- κυρά.

— Η δεσποινίς Μάρια Βυλίδου; ήρώτησεν.

— Είναι επάνω, εγγάζεται. Θέλεις να την έιδωσούησω;

— Άν είναι δυνατόν!

Και ό Εδδημος έμβήκεν εις τό σολονάκι εκείνο, εις τό όποιον δια πρώτην φοράν είδε την Δώραν με τά μαθρα ρούχα του παιθους και με την έγ- καρτέρησιν εις την ψυχήν.

Εθός, ως ή νεάνις έπέραςε την θύραν της μικράς έπειτης αίθούσης, με μίαν ιδιαιτέραν ζωη- ρότητα έσπευσε να χαιρετήση τον Εδδημον. Του έσφιξε τό χέρι με θερμήν και, έφ' τά μάτια της άπηστροπτον από μίαν ιδιαιτέραν εύχαρίστησιν, είλε:

— Σά, συχαίρω θερμότατα, κύριε Εδδημ. Παρηκολούθησα όλην την διαδικασίαν της προχθές και εδάρμασα την έπιστολίαν σας. Δέν ήτο άπλή έπιστολία ήτο και θρησμβες, ό θρησμβος της δικα- νικής Ικανοτητός σας. Το όνομα σας έγινε πλέον πασιγνωστον και ή δοξα θα πεινάι τό μετωπόν σας.

— Δεσποινίς, τά λόγια, που μου λεγετε την στιγμήν αυτήν, τά ήκουσα από πολλά στόματα έως τώρα, από της πρώτης στιγμής άκόμη της

δίνης. έν τούτοις, και θα σας παρακαλώ να τό πιστεύσετε, αδέποτα τά ήθελάνα τόσον βαθειά εις την ψυχήν μου. Ω! δεσποινίς, τά λόγια δέν έχουν κάμμιαν έξ.αν. είμπορεί να είναι ζωηρά όσον θέλει, έν τούτοις, περναθ' άδυσίσηρα από την ψυχήν, όταν λεγόμεναι μόνον με τά κείλη και δέν έχουν έπαγορεύη και ή καρδιά. Τά λόγια δέν έχουν κάμμιαν σημασίαν. Ημεις οι άνδρες έχομεν έπαρηγορεύη από περρόμοια ή άνδρικη ψυχή ποθεί να εδρη την θεαρεθιν εκείνην, από την καρδίαν της όποιος θ' ά.οόση τά έμπαρορυντικά λόγια, τά λόγια τά θερατά της ειλικρινός εκτίμη- σως. Σήμερον, την στιγμήν αυτήν, είμαι εύτυχής.

— Σά, εύχαριστώ, κύριε Εδδημ, διά την κρι- σιν, που κάμνετε στα λόγια μου, είμαι δέ πολύ εύτυχής, δι με τρέψετε με την έμπιστοσύνην σας. Η Δώρα, ή κόρη του μακαρίτου φίλου σας, πάν- τοτε προς σας στρέφεται άσώφραστα με την ειλι- κρινίαν και την εύθύτησιν, χωρίς περιορισμό, χωρίς περιορισμούς ή τύπους.

(άκολουθεί)

ΖΥΘΟΠΩΛΕΙΟΝ

«6 ΚΗΠΟΣ ΤΩΝ ΠΕΝΤΕ ΠΛΑΤΑΝΩΝ»

Μεγάλη Όδος Μπομόντι, όδός Μπαχατί, έρ. 3.

Είναι τό καλλίτερον κέντρον των έγκριτωτέρων οίκογενειών. Θεοίς περι- οπτος, αδρα, περιβαλλον έξαίσιον. Όσοι θέλουν να παρασούν μίαν ώραν εύχα- ριστον, να εύρουν άνεσιν, περιποιήσιν προθεμον, μεξεδες έμλειτους, έχω- ρίους και εύρωμαίους, ως σπεύσουν εις τό όνομαστόν τούτο Ζυθοπωλείον. Τα είδη της καταναλώσεως έμλειτά και ποικίλα. Ζέθος άφρόδες της ώρας. Τιμαί λογικαί. Τάς Παρασκευας και Κυριακας πολυμελής όρχήστρα παιανίζει έμλειτά τεμαχία.

— Η λαιμητόμος!

Και εθός εις την σκέψιν εκείνην, δι θα άνέ- βαινε τά σκαλία της λαιμητόμου και ότι θα του έμοσπον τό κεφάλι, ήσανθη την φρικίαν να του διατρέχη τό σώμα, όχι φόβον, άλλα ένετροπήν.

— Έστειλαν για με κάνα βιβλίον;

— Ένα βιβλίον;

— Ναί, έτα τόμον του Σίλβιο Πέλικο. Ηθελα να τον διαβάσω λέγουσ, ότι δέν άπαγορεύουν τίποτε εις τους καταδικασμένους εις θάνατον. Δοικόν, έγω ήθελα να διαβάσω τό βιβλίον εκείνο. Όσοι εύρίσκοντο εκεί, παρετήρησαν τον κατά δικον. Τότε όλοι έπιστευσαν, ότι ό δυστυχής είχε τρελλαθή.

Από τριών ή τεσσάρων ήμερών ό Χρήστος Ραμπέρ έζητει τό βιβλίον εκείνο.

(άκολουθεί)

ΑΛΑΝΤΟΠΟΙΕΙΟΝ

ΠΡΩΤΟΝ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ ΑΛΑΝΤΟΠΟΙΙΑΣ

ΤΑΚΗ ΜΠΟΥΚΟΥΓΙΑΝΝΗ

Πέραν, Δίοδος Τουνελ, αριθμ. 14.

Τό εργοστάσιον τούτο, τό όποιον ανέλεβεν ως ιδιοκτήτης και διευθυντής ό κ. Τάνης Μπευκο- γιάννης, διακρίνεται διά την έμλειτικότητα των ειδών, τά όποια προμηθεύει εις τιάς λογικας. Έπαφληθήτε όλοι και προσεμάτε τό όμογενές ποτό κατεσσημα.

Κατάστημα τροφίμων ή «Αούγη».

Πωλεί καφέν γνησιώτατον, κοιότητος άρίστης, καθουρδισμένον. Η όκά γρ. 400.

Τό κατάστημα προσφέρει 500 λίρας εις τον έπο- δειξοντα, ότι ό καφές δέν είναι γνήσιος ή έχει τό ελάχιστον ελάττωμα.

Γαλατά-Σεράι (έναντι της Παριζιάνας),

(συνέχεια από σελ. 818)

«Άν ζή άκόμη ό κ. Άρθεις, θα σου εξηγήση, ότι μερικαί ψυχαί έχουν την μανίαν της υφουσιω- σως, καθώς άλλαι άλλας μανίας. Άν όμως δέν ζή, όταν θα αναιξες τό γραμμα αυτό, τότε ζή- τησης και διαβασε τάς εφημερίδας της σημερινής έποχής. Εις αυτές θα ίδης, ότι οι άνθρώποι αυ- τοί με καταδικασαν και ένομισαν, ότι καμταν τό κατήγον των, όιασι καταδικάζον έτα άνθρώπον, που όμολογους. Και όμως είχα ψευδή προς καριν σου, αγαπητό μου παιδι.

Και τώρα σε φιλω από την φυλακήν, όπου εύρίσκουμι. Φαρω τά χείλη μου επάνω εις αθεό τό χέρι και όταν θα θεσης επάνω εις αθεό τά ίδια σου, εύχομαι να ελοθανθής την συγκλησιν της άγάπης, ή όποια διατρέχει τώρα τό σώμα μου. Φιλώ τό κρνο αθεό χερτί, όπως θα έφι- λοθσα τό εδμορφον μετωπό σου και τά γλυκά σου μακακια.

Χαίρε, παιδί μου! άγάπη την άνάμνησιν μου, Ιακώβε! Προσπαθήσε να άνθυμηθής τό φχρόν προσωπον εκείνου, τον όποιον αγαπούσες χθες και ό όποιος είναι πατέρα σου. Να σέβουσι τον Ια- τρον Άρθεις, άν ζή, να τιμάς την μνήμην του, άν άπεθανεν. Όταν ελεγα, ότι εφοιτευσ, είχα μίαν μεγάλην λύπην, δι εγιτόμην αξιος της περιφρο- νήσεως ετος τούτου άνθρώπου.

Σε φιλω μίαν άκόμη φοράν. Θα σε σκέπτο- μαι μέχρι της τελευταίας στιγμής. Χαίρε, Ια- κώβε μου καλοταγημένε! Είχα άκόμη μερικους

μήγας να ζήσω. Σου τους δίδω. Πιθαίω Ικανο- κειτημένος.

Χρήστος Ραμπέρ.

Ό Πασχάλ Άρθεις, φχρός και με τά χείλη συν- εσφιγμένα, έτελειονε δια όκτεραν φοράν την ανά- γωνην της έπιστολής εκείνης, όταν ό ύπηρετής μισοενδεδυμένος έμβήκεν εις τό δωμάτιον.

— Να προσεχε τον μικρον Ιακώβον, συντρέ- φουσε τον έως ότου έπιστρέψω.

Έπειτα, στρεφόμενος προς την κλίτην του μικρού,

— Και όταν θα έχω έπιστρέψει, ό Χρήστος Ραμπέρ θα έχη σωθεί, προσεθησε.

— Ω! καλά τό ήξευρα! ήμουν τόσον βέβαιος! έφώτιξε τό παιδι. Μπα! και ήτο δυνατόν να σκοτώσουν τον μαμακά! Πτωχέ μου πατέρα!

Και εις την λεξιν εκείνην αφήσε τό κεφαλάκι του να κληη επάνω εις τό προσκέφαλον και άπανελάμβανεν όσαν τανευρίομα:

— Πανερα! πατέρα!...

Ό Ιατρος Άρθεις έμβήκεν εις τό δωμάτιόν του και, έφ' έραξεν εις την τσέπην του τό γραμμα του Ραμπέρ, έπήγε να εύρη και τον άλλον φα- κελλον, τον όποιον του είχε δώσει ό Δανιήλ Μορταλ.

— Πρέπει να φανερωθουν όλα! Η δικαιοσύνη πρέπει να τό μάση όλα!

16.— Τό τέλος ενός Ισχυρού.

Ό Χρήστος Ραμπέρ είχεν από μιάς ώρας έξυ- πνήσει. Ό δυνατος ψεύτορας του λαού, που συν- σωραύετο, έφθασε μέχρι της φηλακής του και τον εύλυπησεν από τον παθολογικόν ύπνον του, τον πληρη από θλίβερα όνειρα. Είχε ψευδίσαι:

— Ωστε, λοιπόν, προκείται σήμερα...

Όταν οι άνθρώποι του νεμου είχον έμβει εις τό κελλιον του, είπαν:

— Α! καλά τό είχα καταλάβει. Όποτε ή λαι- μητόμος έχει στηθή;

Αέν του άπήνησαν. Έπανέλαβε τότε μηχανικώς,

'Ασ'Ολα

ΕΥΧΑΡΙΣΤΗΡΙΑ

Μόλις συναλθόντας εις της πλ. βίας ημάς συ-
φορής επί τη άπολαύσει του λατρευτού μας υιοθ
Κωνσταντίνου σπεύδαμεν να εκφράσωμεν και
δημοσίως τας άπειρους ημών ευχαριστίας προς
πάντας τους διαφοροτρόπως συμμετασχόντας εις
την θλίψιν ημών, καταθέσαντες σταφάνους και
άπολοθησαντας την κηδείαν πέσοθ. Ίδιαιτέρας
ευχαριστίας όφαιλομεν και τῷ φιλότῳ ημών
Θεοδώρῳ Κ. Δήμητρου, όστις, ύπεράνω του
συνδόντος ημάς συγγενικοῦ δεσμοῦ, έσπευσε καθ'
όλον το διάστημα της βροχαίας άσθυναίας του
υιοθ μας, όπως παντοειτρόπως εύκολύτη, άνακου-
φισή και πρόξῃ πάν το ανθρώπινον προς παρη-
γορίαν μας εις τας φρικτάς ταύτας στιγμάς μας.
Ευχαριστοῦμεν επίσης τους Ιατρούς κυρίους
Χριστοφορίδην, Γαλλίτην, Λιζαρίδην και Πα-
νάκην, μελονότι ή έπιστήμη δέν Ισχυρα προς
διάσσωσιν του φιλάτου μας *Κωνσταντίνου*.

Οικογένεια Μιχαήλ Φ Βασιλειάδου.

ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

Ύμνος εις την Α. Α. Μ. τον Σουλτάνον. —
'Επί τη έπισημόνη τελετή της ποιεώσεως της
ρομφαίας, ή κ. Κορηλία Έμμ. Ταβανιώτου συν-
έθεσε διά την Α. Α. Μ. τον Σουλτάνον Μεχμέτ
τον ΣΤ' τον εξής ύμνον μελοποιηθέντα εις μα-
κάμ φεραγκά υπό του Έκκλ. Μουσ. Συλλόγου:
Φόλατε τον Άνακτά μας. Θεέ. Άναξ των αιώνων
ραίνε δάφνας εύλογίας εις τον εύκλει Του έρόνον
Δός, με το γενναίον ζήρος, όπερ ζώννυται λαυκρως
τους έχθρούς του Κράτους τότου ν' άπωθήσῃ σιδαρώς.
Τό αιγλήεν στάδιόν Του είθε μη σκιάσουν νέφη.
κ' έσσει το μέτωπόν Του δόξ' άνέσπερος να στέφη.

Επιτροπή επί της εκκλησιαστ. χορωδίας. —

Ό άν τοις Πατριασχείοις έδρευόν Έκκλησια-
στικός Μουσικός Σύλλογος, καταστάσας πολυμελή
χορόν, όπως ψάλλῃ κατά τας πανηγύρεις των
διαφόρων εκκλησιών της άρχιεπισκοπής Κωνσταν-
τινουπόλεως προς άναζωπύρωσιν του μουσικοῦ
αισθημάτος της όμογενείας, διώρισε και δωδεκα-
μελή επιτροπήν προς διεύθυνσιν του έογου της
εκκλησιαστικής χορωδίας, άποτελουμένην εις του
στέβ. μητροπολίτου Σοφάνα Έκκλησιών κ. Άγοθ-
ανγγέλου, του άρχοντος Μ. Πρωτεκδικίου κ. Γ.
Παπαδοπούλου, του άρχοντος πρωτοψάλτου κ.
Ίακώβου Ναυκλιώτου και των μουσικολογιστά-
των κυρίων Νηλέος Κομαρόδου, Βασ. Όνου-
φορίδου, Εύστ. Τιμωνίδου Δημ. Μπαλαμπάνη,
Δημ. Βουτινά. Ί. Βασιλειάδου, Δημ. Βαφιαί-
δου, Δημ. Στρατοπούλου και Άντ. Σόρνα. Το
έρογον του πολυμελοῦς μουσικοῦ χοροῦ θά διέπῃ
ειδικός κανονισμός, οῦ ή σύνταξις άνετέθη εις
την πανθουολογούμενην έμπειρίαν του κρατίστου
των πορ' ημίν μουσικολόγων και Ιστοριογράφου
της βρωτανικής μουσικής κ. Γ. Παπαδοπούλου,
Μ. Πρωτεκδικίου.

Μνημόσυνον — Η οικογένεια Α. Πατριώτου, εις
μνήμην του πεφλημένου αυτής *Περικλέους Α.*
Πατριώτου, άπτι έπισήμου άμνημοσύνου τελε-
της, προσέφερεν εις το Συσσίτιον του Άγ. Κων-
σταντίνου γεῦμα εις 700 περίπου άπορα πρόσωπα.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΧΑΤΖΑΡΑΣ
ΦΙΛΟΞΕΝΗ ΜΠΕΝΕΤΑΤΟΥ
Έμνηστεύθησαν

ιν Πριγκήπον τη 25 Ιουλίου 1918.

ΙΑΤΡΟΣ Κ. ΤΑΜΠΟΥΡΑΣ

Παθολογικά - Γυναικολογικά.

Πέραν, όδου Ζουσιραζή, άπαραμάν Μιτζή, όρ. 2.
Καθ' έκάστην 3 1/2 — 7 1/2 μ.μ.

θεσίας και περιορισμένο στην καθαρά της έρχή-
συνας διαθέσει, για να δώση όλο τον άπαιτού-
μενο χρωματισμό στην άσθυνατας συμφωνίας.
Τότε θ' άκούσωμεν intermezzo πειθ ζωντανά, με
περισσότερα κυματάκια, άπό τα κυματάκια
καίνα, που οβύνουν στα πόδια των Σειρήνων...

Όλίγη περισσότερη προσοχή εις άμφιέσεις,
περισσότερα γούστα στο διάστημα των προσφ-
πων, μεγαλειώτερη άκριβία εις κινήσεις και
σκέπτα άναδινύουν το έργο.

Τό κοινόν έκμα το μένος του με το παρα-
πάνω. Τό θέατρον ήτο πλήρες. Δέν άμφιβάλ-
λομεν, ότι και εις το μέλλον θά δείξη το ίδιον
ένδιαφέρον διά προσπάθειαν, που άνήκει εις τον
κόσμον της καλλιτεχνίας.

ΙΩΑΝΝ. Α. ΧΑΛΚΟΥΣΗΣ

ΕΡΙΦΥΛΗ Ι. ΧΑΡΑΛΑΜΠΙΔΟΥ

Την Κυριακήν έτελέσθη εν τῷ Ιερῷ ναῷ της
Μεταμορφώσεως του Σωτήρος εν Σιολή το τσο-
σαρακομήτηρον μνημόσυνον της άληθμονήτου
Εριφύλης Ι. Χαράλαμπιδου, ης, μέσα εις τας
δωδεκαήμερας του βίου της συνεκέντησαν
όλας της χάριτας και όλας τας άρετάς της να-
νιδος. Γέρω εις τον ναπόν τάφον της συνεκεν-
τρήθησαν περίλυποι συγγενείς και φίλοι, όστινας
ηρόχήθησαν εις την δραπέειδα ψυχήν της την
μνήμην αινώσαν.

Κοιμηθέντο λούλουδ και ζηλευτό άνθαόσε
στης πικραμένης της μητοδς την θλιβερά άγκάλη,
μα καί, που άνθιζε κ' εῳδιαίς τριγύρω της στρο-
φίδου, [ποδσε,

ξάφνω του χάρου φοβερόν φυσῶ άνεμοζάλη
κι' άρπάξει την μοσχοβολιά άπό το γλυκό της στόμα
και το σφαιζ με τασπλαγχο και άδικό του χέρι.
Κοιμήσου, ναίότη άμοιση... με τόσα άλλα ναιάτα,
με τόσα δειρα γλυκά στο ύστατό σου στρώμα...

Α. Σ.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ Μ. ΒΑΣΙΛΕΙΑΔΗΣ

Ένα χαριτωμένο άγγελουδι, ο *Κωνσταντίνος*
Μ. Βασιλειάδης, παιδάκι τριών και ήμισος μό-
λις έτών, ήλθεν ο χάρος και άκαρδα το ήρπασεν
άπό την φιλόστοργον άγκάλην των γονέων του
και των συγγενών του, δια να μεταβάλῃ το γέλιο
των σε κλάμα, την χαράν των εις θλίψιν. Η
κηδεία του, με λευκή προπομπή, έτελέσθη εις
την Πριγκήπον, όπου και άνεπαύθη το πρόωρα
κουρασμένο σωματάκι του. Εις τοιάτους νεκρούς
δέν εύχονται την γήν έλαφράν, είναι τόσον άθῶοι!
μόνον εις τους άπαρηγορητέους γονείς των εύχον-
ται άνακούφισιν και παρηγορίαν.

ΑΠΟ ΤΗΝ «ΚΑΒΑΛΕΡΙΑ ΡΟΥΣΤΙΚΑΝΑ»

'Επί τέλους, την Πέμπτην βράδυ, ο *Αδύου-*
στου, έπαίχθη διά πρώτην φοράν άπό τον έντόπιον
Ρωμικό Θίασο Όπερέτας, Δράματος και Μυλο-
δράματος ή «Καβαλερία Ρουστικάνα», το άθάνατο
έργο του Μασκάνγι, ένα άπό τα μεγάλα διαμάρ-
τυρια της Ιταλικής μουσικής.

Όσο σύντομο είναι αθά το έργο, τόσο είναι
και δυνατό. Και γι' αυτό μπορεί να άσφαλίση
την φήμην στον καλλιτεχνή, άν ποθ έδωσα την
δοξαμένη άθανασία στον συνθέτη. Η διαφορα
ανάβελές της παραστάσεως παρουσίασαν καλ-
λίτερα τους ήθοποιούς και μες παρουσίασαν καί τι,
που να μπορούση κανείς να το πῃ άρκετά
καλό.

Μέσα στην όνειρική μουσική, που σε κόμνει
να ξεχάξ όλοτα το κόσμον, με καταβασμένη
αθλαία, βαθεία άπό την σκηνή, άκούσθηκα γλυ-
κώτατο το περιποθόστατο τραγούδι προς την
Λόλα, το τραγούδι αδέο, που έχει μέσα του όλο
τον λυρισμό οικιακώτικης άρμονικής κωμείας.

Τό μέταλλο της φωνής αυτής δέν το ξανα-
δισκρίναμεν πειθ έπειτα.

Τό μέρος της Σαντούτσας είχα ή δ. Βαλεσα-
ρότι, που άπεκαλώφθη άληθινή καλλιτεχνίς για
μεγάλη Ικανοποίησιν και χαρά όλων άκούων,
που της είχα εύχηθή σεβαρώτερο όλο άπό το
«Όνειρώδες Βάλς». Η φωνή της είναι θεατρική
ός δύναμις κ' άκόμη πειότερο ως γλώσσα, γιατί
είναι πάρα πολύ γλυκεία ή φωνή της. Η Ισότης
και ή όμαλότης των φθόγγων, ωνάξουν πῶς
είναι μαθήτρια καλού σχολείου. Με τον χρόνο,
που θά φέρῃ μαζί του την έθνοκρίσιν της, θά
την σκηνή, με την άκάματη μελέτη της, που θά
εθρήνη και σιωπώση την έκτασι της φωνής
της, θά της δοθῇ άξιοζήλευτη θέσις μέστ στην
μουσικήν μας ζωή. Και την φαντάζομαι άπό
τόρα με περισσότερο άέρα στην σκηνή, με μα-
γαλιώτερο ένθουσιασμό, με πειθ ζωντανά πάθη.

Όνειρούμα θεσπέσιος ύψηλα νότες της, πειθ
ζωντός, πειθ καθαρές, πειθ βέβαιες και κοταλή-
ξεις άπαλε της πειθ διαρκή, πειθ βισταγμένα,
γιατι άείνη άκριβός ή διάφεια, έπειθ άκριβός
το βισταγμα, είναι που σκαρπών τα όίγη συγ-
κινήσων και που προκαλούν άκρότητα δάκρυα.

Turido ήτο ο συμπαθής Βερνάντες με την πολυ-
πολύ γλυκεία φωνή του, που ύπόσταται μεγάλη
πράγματα, άν παρολασθή, άν δ-θή στο μεγαλυ-
μένο χέρι του σχολειού. Τότε θά όυραίνου η
νότες του, θά δυναμώσουν, θά καθαρίσουν, θ'
αθήθησιν και ο Μασκάνγι δέν θά έχῃ πειθ να
παρολασθή πῶς το φηγάθησαν μερικά πρά-
γματα. Μαζί με τα ελιειρινή μας συγχαρητήρια,
ας δεχθῇ και τας συμβουλές μας για μελέτη,
πάλιν μελέτη και πάντοτε μελέτη.

Χαιροκροτούμε την συμμετοχήν του γνωστο-
τάτου Θεο *Αργύρη* εις την παράστασιν. Σε μια
τόσο εύγενή προσπάθεια για καλλιτεχνικές παρα-
γωγές, γιατί να μείνη άμέτοχο το ζηλευτό του
τάλαντο και ή άκαμάτη πειρά του; ός *Άλφιος*
ήτο πολύ-πολύ καλός. Τό σκηνικά του μπορεί
κάνεις να το πῃ τέλεια. Με την φωνή του την
όλαφάνερα θεατρική, το μέταλλό του, που εύχα-
ρισται και τα πειθ δόσκολα γούστα, έδωσε σ' όλο
το έργο την σφραγίδα της σεβαρότητας. *Ας*
μη λησμονή την άξια του ο κ. *Αργόρης*. Η
δ. *Στεφάνου* ός *Μάνα-Λουκία* άρκετά καλή. Της
δ. *Αποστολίδου* ο ρόλος ήτο πολ' περιορισμέ-
νος. Εις άλλην εύκαιρίαν θά μιλήση κανείς για
να ήν πειθ δίκα. *Ας* σημειωθῇ μόνον, πῶς
είχε όλο mezzo soprano. Οι χοροί δέν ήσαν
άσχημοι. Της λείπουν, βέβαια, πολλά, άπειρα
πράγματα. Συστήτομεν προσπάθειαν για κατά το
δυνατόν μονιμοποίησιν των χορών. Τότε μόνο
θά ίδουθε όμορφες κινήσεις και την άπαραίτητη
άφέλεια, που δίνει την φυσικότητα στην καθε
σκηνή. Τότε και ο μάστρας δέν θά κουράζεται
τόσο πολύ για να κάμνη να πηγαίνου μαζί χορός
και όρχήστρα.

Άπό το βάθος της καρδιάς μας συγχαρητήρια
στον άκούραστο μάστρα κ. Ζίτα. Τό έργο του
είναι γίγαντος. Η εύχή μας είναι να τον ίδουμεν
άπληλαγμένο άπό πολλές φροντίδες της σκηνο-

Ο Γερμανός ηρωός αεροπόρος Menckhoff, πληγωθείς και πεσών αιχμάλωτος εν τῷ Δυτικῷ μετώπῳ.

Σουηδοὶ καὶ Νορβηγεῖ στρατιωτικοὶ ἀκόλουθοι, ἐπισκεπτιόμενοι τὰ ἐργοστάσια τοῦ Κρούπ ἐν Ἔσσεν.

ΕΥΘΥΜΟΣ ΣΤΗΛΗ

ΚΑΡΤ-ΠΟΣΤΑΛ

— Αὐτὴν τὴν φορὰ, κύριοι, δὲν ἔχω καὶ σπουδαία πράγματα νὰ σοῦ δείξω.
 — Γιατί λέγεις; Καθυστέρησε τὸ ταχυδρομεῖον;
 — Ὅχι, ἀδελφέ! Ἐκῆγα σὴν πανήγυρι τῆς Πρώτης, ποῦ γίνεται σὺν Ὁρφανοτροφεῖο, καὶ ἐκεῖ, ποῦ λέτε, μοῦ τῆς ἄρραξαν ὅλες.
 — Ὅποτε δὲν ἔχουμε τίποτε ἀπὸ τὴν ἐβδομάδα;
 — Νά, ἀπὸ μισοὶά ἐνστασιανὰ ἀπ' ἐκεῖ, ποῦ μπορεῖ καὶ νὰ σοῦ ἐνδιαφέρουν. Τί νὰ κάμω; μπορῶ ν' ἀφήσω ἕνα ἐπάγγελμα, ποῦ μοῦ δίδει ψομί; Ἄν ἤθελα ἀνεψιὸς τοῦ θεοῦ μου, θὰ ἐπωλοῦσα ἐπιπλα, χρυσόφρακα καὶ ἀκίνητα. Τώρα, ποῦ δὲν εἶμαι, περιορίζομαι εἰς τὸ νὰ περῶ κάποιες
 — Αἰ! βγαίνει, βγαίνει;
 — Δίχα τὴν Θεὸν! Τετάρτιστον δὲν ἐξέρχεται φόβος νὰ ἔλθῃ ὁ κασσάμης καὶ νὰ μοῦ βγάλῃ τὰ ἐπιπλα. Ἀρχίζουμε, λοιπόν.

Αὐτὴ, κύριοι, γὰρ δείχνει ἕνα πολὺ μεγάλο πνίχην, ποῦ πῆγε σὴν πανήγυρι τῆς Πρώτης...
 — Τί πρᾶγμα εἶναι αὐτό; μορῆ;
 Δισπότης.
 Τὸ ξέρω; δὲν πιστεύετε, ἐπειδή τις μοιάζει λιγάκι κάπως λωποδύτης; δὲν παίζει ρόλο, ἀδελφέ, ἡ ὁμοιότης; μπορεῖς καὶ κλέψτης γάραι καὶ δασπότης.
 Μία φορὰ, ποῦ λέτε — εἶναι χρόνια — ἐπιτροπὴ εἶχε γίνῃ ἐλλατοδίμης τὰ κρίνη εἰς τὴν κρύπτουν τὰ φελόνια.
 — Καὶ βγήκε;
 — Φοβερὸς ληστοφυγάδικος!

— Οὐ νὰ χαθῆς, διαβόλου βρωμογλώσσα!
 — Ἀδελφία μου, γλυκὰ εἶναι τὰ γρόσα καὶ δεῖν μὴ τὰ δάκτυλά σου χάσης; καὶ τὸ στεγνὸ τὸ μεταλήμῃ θ' ἀποσώσης.

Ἐδῶ τῆς Πρώτης εἶν' τὰ μανία καὶ τοῦτες εἶναι τὰ ζιζάνια, καὶ ἀνάθεμά τα! μὲ πολλὴ προπέτεια λογίων-λογίων σπαράσσου μαρμαρέτεια.
 Ἐδῶ μὲ εἰνὶς κουζῆς καὶ ἐπαρτοῦς; θὰ διήτε ἀναριθμητοὺς τραλλοὺς, ποῦ σὲν γαρῖδες πάνοντε τὸ μάτι γιὰ κάποιες Ἀγαμῆς τὴν ὁμοπλάση.
 Ἐδῶ εἶναι τοῦ Σισλὴ τὸ κοιμητήριον, καὶ τοῦτες ἀπαδήμητος πρὸς Κόριον.
 — Καλὰ γιὰ τὸν ἔχουν ἀνοιχτό;
 — Ἐφάνηται; δὲν ἔχει οὐτε λιφτό.
 — Μὴ δὲν μᾶς λές, τί κάμει ἡ ἐπιτροπὴ;
 — Καμῆται, ἀπὸ δὲν εἶναι δὴ γερπὴ. σὲ τοῦτα τὰ τρισόβια τὰ χρόνια ἀπὸ εἶναι μὴ ἀλήθεια αἰώνια; τὸ χέρι σου σὴν τσάπη ἂν δὲν βάνης, πῶς νὰ τὸ πῶ; δὲν πρᾶμει νὰ πεθάνης.

Αὐτὴ ἐδῶ μᾶς παριστῆ κάποις κωνσοῦλα σκεπαστά...
 — Καὶ τοῦτες τὰ χαρτιά, ποῦ εἶναι σίφης;
 — Θὰ εἶναι ἡ καινοσύνης ἡ τερῖφης.
 — Ἀνάθεμα ἂν ξέρουμε οὔτε γοθ.
 — Ἄν ξέρουμε τὰ γέα; αἰ! μπορεῖ...
 — Λοιπόν, ποῦ λέτε, ἀπὸ προχτὲς ἔχουμε ὑψομοῦ; σὴν; τελετῆς.
 — Για Συνοδικὰ πάντα λίρας μόνο, γιὰ τὸν ὑπερίστατο κάπως ὀλιγόταρα, γιὰ τὸν Χαλιηδόνης πάντα περισσόταρα. μαρνητοῖς, ἐννοεῖται, ἤγουν δίχως μόνον.
 — Καὶ ἂν κίνεις δὲν ἔχη τὸν μπαγιόκο;
 — Καὶ αἰσῶσι σοῦ κάμει, μὰ μὲ τόκο.
 ΒΟΥΡΔΟΥΛΕΥΣ

ΣΑΤΥΡΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΧΟΛΕΡΑ

Ἦκουσα νὰ λένε πῶς σὴν Χαλιηδόνα πῆγε ἡ χολέρα, ἡ γρηὰ στριγλόνα, καὶ εἶπα λυπημένος: — Μὴ φανῆ παράδοξο, σίγουρα ἐκεῖ πέρα θάβρη τέλος ἄδοξο!
 Πῆγα καὶ τὴν βροῖμα καὶ εἶπα: — Ἐδγνισιανὴ, ἔξυπνη σὲ εἶχα, καὶ εἶσαι βλακισιανὴ; δὲς κατὰ μέρος τὴν περιπατο καὶ σὲ πέρα ἐπάνω τὸ ξερὸ σου κτύπα το.
 Τοῦτο δὲ τὸ μέρος κρύπτει ἀγῆδια ποῦ ἡ δικὴ σου ὄψις εἶναι κοροῖδία; σκέψου το λιγάκι καὶ μονάχη κρῖνε το θὰ γενῆς ρεζῖλι, καὶ τρεχάτη δίνα το!
 Στὰ ψηλὰ δόμησοις τ' ἀσχημο κεφάλι, μὰ πρὸς τὴν μητροπολὶ βλέποντας παροῦκλια, μὰ τὸ γαί, ἰθαύμασα τὰ πολλὰ τῆς κἀλλη καὶ εἶπα: — Δὲν σοῦ ἰώλεγα; μορῆ, οὐ σοὶ κούκλα!
 ΜΑΜΟΣ

ΟΙΚΟΣ ΠΩΛΗΣΕΩΝ
 ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΣΚΟΥΤΕΛΛΑΣ
 Πέραν, Γαλατῶ-Σεράϊ, ἀριθμ. 18,
 παρὰ τὸ Πασιζ δ' Ἐρῶπ.
 Ὑποκαταστήματα: Πέραν, Πασιζ Κρεπέν, 6,
 ὁδὸς Τασοῦ, 19.

Πωλοῦνται ὅλα τὰ δι' οἰκογενεῖας χρειαζῶδη: φουρνιμένα, χρυσοὶ κοθρόπται, ζαρδινιῖροι, λαμποστάται, πολυέλαιοι εἰθούσης, ποικῶνος ἀνταλῆς, ἐστιατορίον εὐρωπαϊκῆς κατασκευῆς, ἐπιπλα μουσαροβῆ, πόρτ ματιῶ κλειδοκύμβαλα μὲ σιδεροῦν ἐλασίον κλπ. Ἐδναίρια δι' ἀμπελώσεις οἰκῶν. Τιμαὶ ἀφαντάσιως εὐθηναὶ ἀταλόγως τῆς ἐποχῆς.

Τὰ καλλίτερα ΚΡΑΣΙΑ

Εἰς τὰς ἀποθηκὰς ΔΟΝΑ-ΒΑΓΙΑΚΗ
 Μπέγιογλου, Χαράλ-μρασῆ, ἀριθμ. 52 — Καλιοντζή-κουλούκ, ἀρ. 9.

Γένησις Ἀρμενιστοῦ, Ἀνεκτισιῶν καὶ Σακ.